

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Aleny Hocké a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **Jsme doma v Liticích, z.s.**, se sídlem Plzeň 6 – Litice, Šlovická 559/15
zastoupen zmocněncem P.B. , bytem ...

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65

za účasti
osoby zúčastněné na řízení: **Accolade, s.r.o.**, se sídlem Praha 8 – Karlín, Sokolovská 394/17
zastoupena advokátem Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., se sídlem Praha 1, Na Florenci 2116/15

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2018, č.j. MZP/2018/520/360,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2018, č.j. MZP/2018/520/360, a rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 16.1.2018, č.j. PK-ŽP/1333/18 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2018, č.j. MZP/2018/520/360 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“ či „*Rozhodnutí MŽP*“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje (dále též jen „*prvoinstanční orgán*“, „*krajský úřad*“ či „*KÚPK*“) ze dne 16. 1. 2018, č.j. PK-ŽP/1333/18 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“ či „*Rozhodnutí KÚ*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto, že záměr „*Průmyslový park Litice*“ (ve vyjádření osoby zúčastněné na řízení jen „*Záměr*“) oznámený společností Accolade, s.r.o. nemá významný vliv na životní prostředí a veřejné zdraví a nebude posuzován podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí). Žalobce požadoval též zrušení prvoinstančního rozhodnutí.

II.

Žaloba

2. Žalobce úvodem žaloby uvedl, že v důsledku napadeného rozhodnutí byl přímo zkrácen na svých právech, neboť jím bylo v rozporu se zákonem zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí. Nezákonnost napadeného rozhodnutí, jakožto i prvoinstančního rozhodnutí, spatřuje žalobce zejména v následujících důvodech:
 - a) žalovaný, jakožto i prvoinstanční orgán porušili ustanovení správního práva hmotného, když nerespektovali zásadu materiální pravdy vyjádřenou v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), přičemž v důsledku tohoto pochybení se žalovaný nedostatečně vypořádal s následujícími námitkami žalobce:
 - základní údaj o rozsahu záměru nebyl v oznámení záměru jednoznačně a úplně definovaný;
 - v záměru absentují pravdivé či úplné informace o povaze záměru;
 - záměr je v rozporu s územním plánem města Plzně;
 - rozptylová studie obsahuje nedostatky;
 - záměr může mít významný vliv v důsledku nakládání s dešťovými vodami a vodními zdroji;
 - nebylo provedeno skutečné hodnocení vlivů na veřejné zdraví formou hodnocení rizik;
 - b) žalovaný nezohlednil ve svých úvahách závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 2. 5. 2018, č.j. MŽP/2018/520/340, na základě kterého nebyl vydán

souhlas k trvalému odnětí 13,5131 ha zemědělské půdy v k.ú. Litice ze zemědělského půdního fondu;

c) žalovaný a ani prvoinstanční orgán nezjistili, že se v místě uvažovaného dopravního napojení záměru nachází mokřad. Důkazní návrh žalobce v tomto směru nebyl v rozporu se zákonem připuštěn s odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu;

d) v průběhu celého správního řízení není na jisto postaveno, zda závazná stanoviska dotčených orgánů z poloviny roku 2016 byla ke dni rozhodování správních orgánů v roce 2018 stále aktuální;

e) prvoinstanční orgán nepostupoval při svém rozhodování dle kritérií dle § 7 odst. 3 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí (dále též jen „ZPV“, „ZoPV“ či „zákon EIA“), tato kritéria nesprávně posoudil nebo je dokonce i opomenul, v důsledku čehož vydal nezákonné prvoinstanční rozhodnutí, žalovaný pak postupoval v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu, když shora uvedený nesoulad s ZPV řádně nepřezkoumal a zejména pak v napadeném rozhodnutí nenapravil;

f) oba správní orgány postupovaly chybně podle ZPV, ve znění účinném do 31. 10. 2017, ačkoli věc bylo nutné posoudit ve smyslu přechodných ustanovení podle ZPV, ve znění účinném od 1. 1. 2018; jelikož novelou č. 326/2017 Sb. došlo k zásadním změnám ZPV, které by měly zásadní význam na celé zjišťovací řízení i jeho výsledek, jsou jejich rozhodnutí nezákonná a přijatý závěr nesprávný;

g) žalovaný ve své argumentaci vychází převážně ze stanovisek dotčených orgánů, aniž by reflektoval skutečnost, že žalobce tato stanoviska zpochybnil a poskytl daleko komplexnější pohled na ochranu zájmů životního prostředí než dotčené orgány; závěry žalovaného jsou tak v rozporu s § 3 správního řádu.

Všechny shora uvedené důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí ve svém souhrnu dle žalobce představují zásah do jeho legitimního očekávání a nepřípustné narušení jeho právní jistoty, což je v rozporu jak se základními zásadami činnosti správních orgánů, tak i v rozporu s Listinou základních práv a svobod. Žalobce dále konkrétně jednotlivé důvody nezákonnosti.

3. K námitce uvedené sub a) uvedl žalobce následující:

Základní údaj o rozsahu záměru dle bodu B. I. 2. Přílohy č. 3 ZPV nebyl v oznámení záměru jednoznačně a úplně definovaný

Z oznámení záměru není patrné, zda zamýšlené dopravní napojení a kruhový objezd jsou nedílnou součástí posuzovaného záměru, či nikoliv. Oznámení, rozptylová studie, hluková studie i samotné rozhodnutí KÚ obsahují rozporuplné informace, jak žalobce prokazuje seznamem rozporuplných údajů v sekci II. 1. odvolání. Žalovaný shledal tuto námitku jako nedůvodnou, aniž by vypořádal jednotlivé rozpory v údajích. Žalovaný následně uvedl, že přináležitost dopravního napojení k záměru vyplývá z oznámení „zřetelně“. Žalobce zde poukazuje na výše uvedené rozpory v údajích o záměru, které, dle názoru žalobce, o takovéto zřetelnosti nesvědčí. Je-li, jak žalovaný dovozuje, dopravní napojení nedílnou součástí záměru, vycházelo prvoinstanční rozhodnutí z výrazně zkreslených údajů v tabulkách Bilance zpevněných ploch na str. 5 a 61 oznámení, neboť zpevněná plocha příjezdové komunikace a kruhového objezdu v nich není zahrnuta. Rovněž posouzení negativních vlivů záměru v důsledku odvodu odpadních vod vycházelo z nedostatečných údajů, neboť plocha dopravního napojení a kruhového objezdu nebyla na str. 33 oznámení

záměru do výčtu odvodňovaných ploch zahrnuta.

Absence pravdivých a úplných informací o povaze záměru

a) Kumulativní vlivy - Žalovaný bez jakýchkoliv relevantních podkladů dovodil s odkazem na prvoinstanční orgán, že nelze s ohledem na vzdálenost lomu Eurovia v Liticích od záměru předpokládat kumulaci vlivů lomu a záměru s tím, že dopravní napojení lomu a záměru je svedeno na nově uvažovaný kruhový objezd. Žalobce opakovaně poukazoval (pozn. vyjádření žalobce doručené prvoinstančnímu orgánu dne 13. 12. 2017 a v odvolání), že v současné době využívá lom pro dopravu drtivé většiny své produkce právě křižovatku, v jejíž blízkosti je předpokládáno vybudování kruhového objezdu. Tím, že dojde k realizaci záměru v jeho současné podobě, dojde ke kumulaci dopravy z lomu a záměru v tomto předpokládaném bodě, když samotný fakt, že se kruhový objezd bude nacházet mimo obytnou zónu Litic, neprokazuje, že nedojde ke kumulaci negativních vlivů z lomu a záměru. Žalobce uvádí, že namítal, že v oznámení společnosti Accolade, s.r.o. absentovala posouzení kumulace vlivů lomu a záměru, v řízení však nebyl proveden důkaz, který by odůvodňoval závěry žalovaného, ale i prvoinstančního orgánu. Žalovaným rovněž nebyla vypořádána námitka žalobce, že klíčová místní komunikace 18046h, která lom s nájездem na I/27 spojuje, není zahrnuta v měřeních intenzity dopravy a že informace o množství nákladní dopravy z lomu proto nemohly být součástí hodnocení kumulace vlivů. Závěry žalovaného a prvoinstančního orgánu jsou bez zpracování studie, která by se zabývala právě kumulací vlivů lomu a záměru, bezdůvodné a v rozporu se zásadou materiální pravdy.

b) Dopady budoucího provozu záměru - Žalovaný se zcela formálně vypořádal s touto námitkou žalobce s tím, že sice došlo v rámci vymezení možného využití záměru k zobecnění, ale to se prý nevymyká dosavadní správní praxi. Žalobce, který reprezentuje část občanů Litic, má za to, že takovéto postupy jsou v přímém rozporu se zásadou materiální pravdy, neboť žalovaný odkazuje na zjednodušující a mlhavou „dosavadní správní praxi“. Žalobce je toho názoru, že v předmětné věci je zřejmé, že občané Litic nesouhlasí principiálně s rozsahem záměru, a proto by měli mít přinejmenším možnost již nyní vědět, jaký typ výroby bude v záměru realizován a jaký druh zboží bude skladován. Z tohoto důvodu žalobce současně namítá, že přinejmenším v této části je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce má za to, že vzhledem k rozsahu záměru nelze bez zjištění typu výroby, který bude v záměru realizován a jaký druh zboží bude skladován, stanovit jiné než ryze obecné limity provozu záměru. Bez zjištění předchozího je postup žalovaného v rozporu s principem materiální pravdy.

Záměr je v rozporu s územním plánem města Plzně

Žalovaný s odkazem na kritéria hodnocení záměru učiněná v příloze č. 2 zákona o posuzování vlivu na životní prostředí vyloučil svoji pravomoc. Nad rámec tohoto však má žalovaný za to, že záměr není v rozporu s územním plánem. Žalobce souhlasí s tím, že rozpor s územním plánem není výslovným kritériem pro hodnocení, avšak rozpor s územním plánem má své konotace ve vztahu k dalším kritériím, jako je např. rozsah a charakter záměru, rizik pro veřejné zdraví, zejména ve vztahu ke kritériu stávajícího a schváleného využívání území a priority jeho trvale udržitelného rozvoje. Žalobce v tomto poukazuje na stávající a schválený územní plán města Plzně, kde se ze str. 115 textové části pro bod 6_11 Výrobní území Litice podává:

- „rozvíjet produkční charakter lokality na její části 6_11 a dle základních podmínek pro

územní studii stanovených v kapitole 10;

- *rozvíjet volnou areálovou strukturu zástavby;*
- *dostavět volné plochy v areálu, zástavba doplní svým měřítkem stávající okolní strukturu a naváže na převládající výškovou hladinu zástavby;*
- *doplnit nezastavěné části území, zástavba bude svým měřítkem odpovídat urbanistické struktuře zástavby výrobního území a současně reagovat na sousedství lokality určené pro bydlení“.*

Z územní studie LITICE - NA VRŠKU vypracované Ing. arch. J.H., která se týká využití části 6_11a vyplývá, že v bloku A1 o výměře 10,73 ha, kde má být záměr, tj. 3 velmi rozměrné haly, realizován, je výšková hladina dle bodu 5. stanovena max. 12,5 m v západní části při obytné zástavbě a 14,5 m ve východní části při I/27. Dále pod bodem 6. je stanoveno procento zastavění max. 50 % plochy.

Z prvoinstančního rozhodnutí vyplývá ze str. 3, že budou vybudovány 3 haly jako jednopodlažní s výškou 14,5 m. Dále se ze str. 1 podává, že plocha střech (pozn. zastavěné plochy všech 3 hal bude celkem 56.297 m²) a plocha celého záměru je 133.067 m².

Ze závazného stanoviska Ministerstva pro životní prostředí ze dne 2. 5. 2018, č.j. MŽP/2018/520/340, vyplývá, že nebyl dán souhlas společnosti Accolade, s.r.o. k trvalému odnětí 13,5131 ha zemědělské půdy, neboť bylo žádáno vynětí nad rámec plochy A1 dle územní studie LITICE - NA VRŠKU, tj. nad 10,73 ha.

Na základě výše uvedeného lze prokázat, že:

- největší hala č. 3, která bude přiléhat v západní části při obytné zástavbě, nesplňuje maximální limity plochy A1 dle územní studie LITICE - NA VRŠKU o 2 metry;
- celková zastavěnost plochy A1 dle územní studie LITICE - NA VRŠKU záměrem je $56.297/100.730 \times 100 \% = 55.89 \%$, tedy jsou překročeny limity pro zastavěnost plochy; - záměr 3 obřích hal nesplňuje podmínky dle platného územního plánu pro plochu 6_11 Výrobní území Litice, neboť nedoplňuje nezastavěné části území tak, aby zástavba svým měřítkem odpovídala urbanistické struktuře zástavby výrobního území, tj. drobným halám, které již na území existují;
- není zřejmé, jaký rozsah záměru vůbec je, zda 13,3067 ha, či 13,5131 ha, popřípadě 10,73 ha.

Žalobce má za to, že žalovaný pochybil, pokud dovodil, že nemá pravomoc posuzovat námitku rozporu záměru s územním plánem, když přímo v příloze č. 2 zákona o posuzování vlivu na životní prostředí je kritérium stávajícího a schváleného využívání území a priority jeho trvale udržitelného rozvoje, ergo kritérium územního plánu. Žalobce má za to, že záměr je v rozporu s územním plánem a územní studií. Žalovaný tak postupoval v rozporu s principem materiální pravdy.

Rozptylová studie obsahuje nedostatky

Řadu připomínek v sekci II. 4. odvolání týkající se rozptylové studie žalovaný považuje za nerelevantní a za subjektivní názor. Žalobce k tomu uvádí, že námitka v bodě 4. cii odvolání ohledně bezvětrí a větrných růžic ve vztahu k metodice SYMOS'97 není subjektivním názorem, nýbrž se odvolává na zmíněnou metodiku. Rovněž námitka v bodě 4. ciii odvolání ohledně chybného umístění referenčních bodů není subjektivním názorem,

nýbrž, jak uvedeno v bodě II. 4. cii odvolání, vychází z metodického pokynu pro vypracování rozptylových studií podle § 32 odst. 1 písm. e) zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“). Nesoulad s metodickým pokynem se vztahuje i na poslední námitku pod II. 4. ciii odvolání ohledně neokomentovaných výsledků studie. Žádnou z těchto věcných námitek žalovaný nevypořádal.

Námitku v sekci II. 4. ci odvolání týkající se očekávaného zprísnění imisního limitu pro PM 2,5 žalovaný označuje za „hypotetický předpoklad, který nemá legislativní oporu“. K tomu žalobce uvádí, že zprísnění limitů pro PM 2,5 má oporu v novele zákona o ochraně ovzduší, která obsahuje odklad účinnosti limitů pro PM 2,5 do r. 2020. Požadavek na rozptylovou studii pro rok 2020 proto měl žalovaný uznat jako důvodný, neboť vzhledem k zprísnění limitů lze očekávat, že rozptylová studie pro rok 2020 by vyhodnotila limity pro PM 2,5 jako překročené.

Záměr může mít významný vliv v důsledku nakládání s dešťovými vodami a vodními zdroji

Námítka žalobce v sekci II. 8. odvolání jsou žalovaným vypořádány tvrzením, že nelze důvodně předpokládat, že záměr co do využívání vodních zdrojů a nakládání s vodami bude mít významný vliv na životní prostředí a veřejné zdraví. Podkladem pro toto tvrzení jsou žalovanému zejména vyjádření dotčených orgánů ve zjišťovacím řízení. Žalobce má za to, že spolehlivost těchto vyjádření dotčených orgánů je zpochybnitelná zejména proto, že zmíněné orgány nepostřehly rozpory v údajích uvedených v oznámení záměru ohledně kapacity vsakování a zejména si vůbec nevšimly, že oznamovatel ve výpočtech opomněl zahrnout zpevněnou plochu kruhového objezdu a napojení. Není proto jasné, zda dotčené orgány všem podrobnostem věnovaly dostatečnou pozornost. Žalovaný nevypořádává věcnou námitku v sekci II. 8. a odvolání, že záměr představuje eliminaci vsakovací kapacity 9,48 ha orné půdy. Chybí zdůvodnění, proč tento vliv není posouzen jako významný. Dále nejsou žalovaným vypořádány věcné námitky, že požární voda není součástí výpočtů, z kterých prvoinstanční orgán vycházel, a že prvoinstanční orgán nedostatečně posoudil možné ovlivnění zdrojů podzemních vod pro obyvatelstvo.

Nebylo provedeno skutečné hodnocení vlivů na veřejné zdraví formou hodnocení rizik

Námítka žalobce v sekci II. 12. odvolání ohledně nedostatečnosti hodnocení vlivu na veřejné zdraví jsou žalovaným shledány nedůvodnými s odkazem na vyjádření Krajské hygienické stanice. Žalobce má za to, že vyjádření dotčených orgánů jsou dle § 6 odst. 8 ZPV jejich možností, nikoli povinností, a příslušný úřad k nim dle § 7 odst. 3 ZPV toliko přihlíží. ZPV rovněž nespecifikuje náležitosti ani formu takovýchto vyjádření. Žalobce proto postrádá zákonné odůvodnění pro přenesení veškeré zodpovědnosti za posouzení vlivu záměru na veřejné zdraví z příslušného úřadu plně na dotčený orgán, tj. Krajskou hygienickou stanici.

4. K námitce uvedené sub b) žalobce uvedl následující:

Žalobce opakovaně namítal, že záměr zasahuje zejména půdu v I. stupni ochrany. Jak již bylo zmíněno, ze závazného stanoviska Ministerstva pro životní prostředí ze dne 2. 5. 2018, č.j. MŽP/2018/520/340, vyplývá, že nebyl dán souhlas společnosti Accolade, s.r.o. k trvalému odnětí 13,5131 ha zemědělské půdy, neboť bylo žádáno vynětí nad rámec plochy A1 dle územní studie LITICE - NA VRŠKU, tj. nad 10,73 ha. Žalovaný uvedl, že otázka vyjmutí zemědělské půdy je otázkou samostatného řízení, což žalobce

nezpochybňuje, ale za situace, kdy v době napadeného rozhodnutí, tj. 10. 5. 2018, již existovalo závazné stanovisko žalovaného, pak žalovaný žádným způsobem tuto skutečnost v napadeném rozhodnutí nerefletoval. Dle závazného stanoviska nelze záměr realizovat. Žalovaný postupoval v rozporu s principy správního řízení, pokud nezohlednil ve svých úvahách závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 2. 5. 2018, č.j. MŽP/2018/520/340, ačkoliv napadené rozhodnutí je datováno ke dni 10. 5. 2018.

5. K námitce uvedené sub c) žalobce konstatoval toto:

Žalobce ve svém vyjádření ze dne 13. 12. 2017 namítal, že v lokalitě záměru se nachází trvalý biotop zvláště chráněných druhů. Prvoinstanční orgán dovodil na základě nálezové databáze Agentury ochrany a přírody, že v dané lokalitě není detekován výskyt žádné hodnotné botanické plochy a z chráněných druhů fauny byl pouze detekován výskyt chráněných druhů ptáků v okolí záměru, nikoliv přímo v dané lokalitě. Žalobce ke svému odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí přiložil k důkazu „*Botanické posouzení mokřadní lokality u Litic*“ ze dne 29. 6. 2017. Důkazní návrh žalobce v tomto směru nebyl připuštěn s odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu. Dle žalobce je tak zřejmé, že prvoinstanční orgán ve věci trvalého biotopu v lokalitě záměru vycházel toliko z databáze Agentury ochrany a přírody, tedy fyzicky neověřil, zda daná lokalita je z pohledu ochrany významná, respektive nezajistil v tomto směru patřičné odborné vyjádření či znalecký posudek. Z tohoto důvodu má žalobce za to, že žalovaný pochybil, pokud prvoinstanční rozhodnutí nezrušil a nevrátil věc prvoinstančnímu orgánu k doplnění. Pokud žalovaný ve věci odkazuje na opožděnost důkazního návrhu dle § 82 odst. 4 správního řádu, pak je potřeba připomenout, že sám prvoinstanční orgán uvedl, že veřejnost, ani dotčená veřejnost se k záměru v roce 2016 nevyjádřily, tedy zmeškaly lhůtu pro vyjádření ve smyslu § 6 odst. 8 zákona posuzování vlivů na životní prostředí. Jestliže se po zmeškání této lhůty k vyjádřením nepřihlíží ex lege, pak logicky nelze přihlížet po zmeškání též k důkazním návrhům. S ohledem na zmeškání lhůty pak procesně způsobilé ve vztahu k předkládání důkazních návrhů v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu bylo až odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí, což žalobce splnil, jak ostatně potvrzuje i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalobce má za to, že postupoval řádně, jestliže předložil svůj důkazní návrh při svém odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Žalovaný pochybil, pokud neprovedl důkaz navržený žalobcem v odvolání - „*Botanické posouzení mokřadní lokality u Litic*“ ze dne 29. 6. 2017, ačkoliv žalobce tento důkaz nemohl navrhnout dříve vzhledem k uplynutí lhůty v roce 2016 pro vyjádření ve smyslu § 6 odst. 8 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Žalovaný tak postupoval v rozporu s § 82 odst. 4 správního řádu. Nad to musí žalobce opakovaně konstatovat, že postup žalovaného byl v rozporu se zásadou materiální pravdy, pokud žalovaný jakožto odvolací správní orgán nerefletoval na zjevně protichůdné závěry „*Botanického posouzení mokřadní lokality u Litic*“ ze dne 29. 6. 2017. Zatímco prvoinstanční orgán dovodil, že v dané lokalitě není detekován výskyt žádné hodnotné botanické plochy, v závěru Botanického posouzení se naopak podává: „... *zájmová lokalita hostí botanicky zajímavou nelesní vegetaci v podobě tří základních typů rostlinných společenstev... Společenstva vysokých ostrův nejsou v okolí Plzně příliš častá vzhledem k neustálému úbytku vhodných biotopů, je tedy žádoucí podpořit jejich zachování a ochranu... Jakékoliv stavební zásady jsou zcela nežádoucí, neboť by znamenaly fragmentaci lokality s celou řadou nepříznivých důsledků pro další vývoj uceleného komplexu těchto přírodovědecky zajímavých biotopů. Rozhodně doporučujeme zachovat stávající bezzásahový režim a celistvost lokality...*“ Ohledně hodnoty botanických ploch v místě záměru tak nebyl zjištěn stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti. Žalobce

zastává právní názor, že povinností žalovaného bylo prvoinstanční rozhodnutí zrušit a věc vrátit prvoinstančnímu orgánu s pokynem danou otázkou postavit na jisto, kupříkladu formou znalecké, resp. revizní expertizy.

6. K námitce uvedené sub d) žalobce konstatoval toto:

Žalovaný a prvoinstanční orgán odkazují ve svých závěrech zejména na závazná stanoviska dotčených orgánů. Tato stanoviska jsou však z poloviny roku 2016, nikoliv však z roku 2018, kdy prvoinstanční orgán znovu ve věci rozhodoval. Vzhledem k plynutí času není dle právního názoru žalobce zřejmé, zda nedošlo v mezidobí k zásadním změnám, které by mohly ovlivnit obsah závazných stanovisek dotčených orgánů. Žalobce má za to, že si měl správní orgán vyžádat v roce 2018 od dotčených orgánů vyjádření, zda došlo či nedošlo k zásadním změnám. Žalobce však nemá vědomost o tom, že by takto prvoinstanční orgán postupoval, a proto žalobce namítá, že závazná stanoviska dotčených orgánů ke dni prvoinstančního rozhodnutí nejsou aktuální, a proto z nich nelze vycházet, přičemž je tímto porušen princip materiální pravdy. Konečně i důkaz „*Botanické posouzení mokřadní lokality u Litic*“ ze dne 29. 6. 2017 prokazuje, že nelze z příslušných závazných stanovisek či databáze Agentury ochrany a přírody bezmezně vycházet a je pravděpodobné, že poměry v lokalitě záměru jsou odlišné.

7. K námitce sub e) žalobce uvedl:

Prvoinstanční orgán nepostupoval při svém rozhodování dle kritérií dle § 7 odst. 3 ZPV, tato kritéria nesprávně posoudil nebo je dokonce i opomenul, v důsledku čehož vydal nezákonné prvoinstanční rozhodnutí, a to z následujících důvodů:

1. Prvoinstanční orgán vycházel z nejednoznačných a neúplně definovaných údajů o rozsahu záměru dle bodu B. I. 2. Přílohy č. 3 ZPV, jak žalobce dokazuje v sekci II. 1. odvolání.
2. Prvoinstanční orgán vycházel z nepravdivých a neúplných informací o povaze záměru, jak vyplývá z výše uvedených informací v sekci V. tohoto dokumentu.
3. Prvoinstanční orgán a dotčené orgány nemohly řádně posoudit vliv záměru na ovzduší, neboť vycházely z rozptylové studie vykazující řadu zásadních nedostatků, jak žalobce dokazuje v sekci II. 4. odvolání.
4. Prvoinstanční orgán a dotčené orgány nemohly řádně posoudit vliv záměru na zdraví, neboť vycházely z hlukové studie vykazující chyby a nedostatky, jak žalobce dokazuje v sekci II. 5. odvolání.
5. Prvoinstanční orgán zcela opomněl posoudit vliv záměru půdu jako přírodní zdroj z hlediska mimoprodukčních funkcí, tj. vsakování, evaporace, tepelné výměny, zázemí ekosystémů.
6. Prvoinstanční orgán a dotčené orgány nemohly řádně posoudit vliv navrhovaného nakládání s dešťovými vodami na životní prostředí, neboť vycházely z rozporuplných údajů v oznámení záměru ohledně vsakovací kapacity, jak žalobce dokazuje v sekci II. 8. a odvolání.
7. Prvoinstanční orgán a dotčené orgány nemohly řádně posoudit vliv záměru na vodní zdroje, neboť vycházely z neúplných výpočtů v oznámení záměru a z výsledků nevyhovující čerpací zkoušky, jak žalobce dokazuje v sekcích II. 8. c & II. 8. d

odvolání.

Žalovaný pak postupoval v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu, když shora uvedený nesoulad s ZPV řádně nepřezkoumal a zejména pak v napadeném rozhodnutí nenapravil. Napadené rozhodnutí, jakožto i prvoinstanční rozhodnutí nebyla vydána v souladu s § 7 odst. 3 ZPV. Zákonná kritéria byla vyhodnocena chybně. Záměr může mít významné vlivy na životní prostředí.

8. K námitce sub f) žalobce uvedl:

Žalobce předem opakuje, že původní zjišťovací řízení v roce 2016 skončilo rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 3. 8. 2016, č.j. ŽP/13004/16, sp.zn. ZN/2987/ŽP/16, které bylo následně zrušeno v přezkumném řízení rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 12. 6. 2017, č.j. 40019/ENV/17, 591/520/17, v němž ministerstvo zavázalo krajský úřad tímto právní názorem: *„KÚPK v rámci nového rozhodnutí vytýkané vady odstraní, přičemž bude postupovat důsledně dle zásad pro hodnocení vlivů ve smyslu přílohy č. 2 zákona o posuzování vlivů a do obsahu rozhodnutí následně zahrne veškeré úvahy, kterými se při jejich hodnocení řídil včetně výsledku svých úvah. KÚPK, dospěje-li po doplnění svých úvah k totožnému závěru zjišťovacího řízení, bude při vydání nového rozhodnutí beze zbytku akceptovat požadavky na jeho obsahové náležitosti dle § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů.“*

Ministerstvo jinými slovy pravilo, že rozhodnutí krajského úřadu bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nebylo tedy možné přezkoumat, zda záměr mohl či nemohl mít vliv na životní prostředí. Krajský úřad tak měl znovu záměr posoudit ve smyslu všech kritérií, které ZPV pro posuzování záměrů stanoví. Jelikož rozhodnutí krajského úřadu bylo nepřezkoumatelné, ministerstvo logicky připustilo, že by krajský úřad mohl dospět i k závěru, že záměr může mít vliv na životní prostředí. Z toho důvodu nechalo obě varianty otevřené a krajskému úřadu pouze načrtlo linii, jakým směrem by se měl ubírat, ať už by dospěl k jakémukoli ze závěrů. Žalobce dále uvádí, že zrušením rozhodnutí krajského úřadu ze dne 3. 8. 2016, č.j. ŽP/13004/16, sp.zn. ZN/2987/ŽP/16, se věc vrátila zpátky do fáze zjišťovacího řízení. Žalobce si je vědom toho, že zjišťovací řízení není správním řízením, ale zvláštním typem řízení sui generis. Každopádně nelze přijmout závěr, že by ministerstvo uložilo krajskému úřadu toliko dopracovat rozhodnutí. Za prvé, jak bylo uvedeno, první rozhodnutí krajského úřadu bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pročez v dalším řízení byly přípustitelné oba výsledky, byť krajský úřad na svém závěru setrval. Za druhé, v případě zrušení jakéhokoli pravomocného rozhodnutí se znovu otevírá řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo [srov. § 78 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“); § 97 odst. 3 správního řádu]. Za třetí, krajský úřad nemohl následně posuzovat předložený záměr ve vzduchoprázdnu, ale musel tak činit v rámci určitého procesního rámce, jímž bylo dle § 7 ZPV právě zjišťovací řízení. Výše uvedené závěry jsou východisky pro následující úvahy. Krajský úřad vydal prvoinstanční rozhodnutí v rámci zjišťovacího řízení dne 16. 1. 2018. Žalovaný rozhodl o odvolání žalobce napadeným rozhodnutím ze dne 10. 5. 2018. Oba správní orgány přitom vycházely ze ZPV ve znění účinném do 31. 10. 2017, což vyplývá i ze záhlaví napadeného rozhodnutí. Postup podle ZPV v tomto znění však byl nesprávný a má fatální důsledky pro zákonnost celého řízení a správnost jeho výsledků. Žalobce konstatuje, že v mezidobí byly přijaty 2 novely ZPV, které významným způsobem modifikují ZPV i charakter zjišťovacího řízení. Žalobce poukazuje na významnou zásadu, že správní orgány zásadně činí procení úkony podle aktuálně platné procesní úpravy.

I když oznamovatel podal oznámení v roce 2016, bylo nutné jeho oznámení posuzovat podle aktuálně účinné právní úpravy po zohlednění přechodných ustanovení. První novela ZPV - zákon č. 225/2017 Sb., který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2018, přinesl pouze dílčí změny ZPV v kontextu komplexních změn stavebního zákona. Přesto bylo nutné postupovat podle ZPV ve znění tohoto zákona, neboť přechodná ustanovení v čl. XXVII neupravují žádný zvláštní postup pro neskončená zjišťovací řízení. Druhá novela ZPV - zákon č. 326/2017 Sb., který nabyl účinnosti dne 1. 11. 2017, přinesl významné změny ZPV, jak žalobce dále osvětlí. Rozhodné je přitom jeho přechodné ustanovení čl. II bod 4, o kterém krajský úřad i žalovaný taktně pomlčeli, neboť by zcela zvrátilo celý běh procesu:

Zjišťovací řízení zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (zákona č. 326/2017 Sb., pozn.) se dokončí podle zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti (od 1. 11. 2017, pozn.) tohoto zákona (zákona č. 326/2017 Sb., pozn.); příslušný úřad se nemění. Žalobce konstatuje, že zjišťovací řízení bylo nesporně zahájeno před 1. 11. 2017, konkrétně bylo zahájeno dne 17. 6. 2016, kdy bylo učiněno oznámení. Jelikož stále probíhalo po 1. 11. 2017, mělo být posuzováno dle ZPV ve znění novely č. 326/2017 Sb. Krajský úřad vydal prvoinstanční rozhodnutí dokonce až dne 16. 1. 2018 a žalovaný napadené rozhodnutí dne 10. 5. 2018. Vzhledem k tomu, že povinností žalovaného bylo zkoumat zákonnost prvoinstančního rozhodnutí z moci úřední (§ 89 odst. 2 správního řádu), měl aplikaci ZPV v nesprávném časovém znění odhalit, aniž by žalobce musel takovou námitku vznášet, což se ale nestalo. Byť ze samotného jazykového výkladu je zřejmé, že v nyní posuzovaném případě bylo nutné postupovat dle ZPV ve znění účinném od 1. 1. 2018, jsou pro takový závěr i racionální argumenty. Za prvé, cílem zjišťovacího řízení je zjistit, zda určitý závěr může mít významný na životní prostředí. Přirozeně takové zjištění má hodnotu jen tehdy, když je dostatečně aktuální, což dokládají i krátké lhůty na realizaci zjišťovacího řízení. Pokud zjišťovací řízení v důsledku výlučného pochybení krajského úřadu, který zcela rezignoval na aplikaci jeho jednotlivých zásad, bylo prodlouženo skoro na 2 roky, přirozeně bylo potřeba, aby závěry zjišťovacího řízení byly aktualizovány k roku 2018, a to i ve vztahu k procesní úpravě, která reflektovala vývoj v unijní legislativě. Za druhé, novela v zákoně č. 326/2017 Sb. byla projevem harmonizace národního práva právem unijním. Celou řadu principů ZPV bylo nutné upravit tak, aby odpovídaly příslušným unijním směrnici, jmenovitě směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU ze dne 13. prosince 2011 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí, která je kodifikací směrnice Rady 85/337/EHS ze dne 27. června 1985 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí, ve znění směrnice Rady 97/11/ES ze dne 3. března 1997, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/35/ES ze dne 26. května 2003 a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/31/ES ze dne 23. dubna 2009, a dále směrnici 2001/42/ES Evropského parlamentu a Rady ze dne 27. června 2001 o posuzování vlivů některých plánů a programů na životní prostředí. Za třetí, tuto změnu reflektuje i důvodová zpráva: „Vzhledem k zavedení definice posouzení dochází k vyčlenění zjišťovacího řízení, v jehož důsledku je třeba problematiku tohoto řízení upravit samostatně. Zjišťovací řízení bude dokončeno podle nové právní úpravy, avšak tím příslušným úřadem, který jej zahájil bez ohledu na možné změny příslušnosti vyplývající ze změn zařazení záměru dle přílohy č. 1 k ZPV.“

Důsledky chybného postupu správních orgánů podle ZPV v neaktuálním znění jsou v posuzované věci fatální a přímo se dotýkají práv žalobce na participaci při posuzování

záměru, který má dopad na životní prostředí, garantovaných v čl. 6 Aarhuské úmluvy, i práv žalobce na příznivé životní prostředí dle čl. 35 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Správní orgány tak totiž reálně zcela opominuly citovanou unijní právní úpravu, kterou se byly povinny skrze harmonizované národní předpisy řídit a která zakládá správním orgánům řadu povinností.

Níže žalobce uvádí alespoň demonstrativní výčet procesních pochybení, byť jsou možná i další:

1. Rozsah posuzování v § 2 ZPV je od 1. 1. 2018 širší. Správní orgány měly posuzovat nově i vlivy záměru na obyvatelstvo, což je širší pojem než veřejné zdraví. Vliv záměru na obyvatelstvo totiž zahrnuje i posuzování otázky blaha obyvatelstva, kterou se správní orgány ani vzdáleně nezabývaly (srov. bod 5, 19 preambule směrnice EP a R 2011/92/EU). Otázka blaha se přitom neomezuje na kontrolu naplnění technických norem ve vztahu k ochraně veřejného zdraví, ale jedná se o pojem blízký pojmu pohoda bydlení, který rozvinula judikatura správních soudů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č.j. 8 As 27/2012-113, č. 2776/2013 Sb. NSS). Relevantní otázky ve vztahu k posuzovanému záměru jsou tak i prosté úvahy: Jak se bude žít lidem v daném území? Respektuje daný záměr místní poměry? Přináší prospěch místní komunitě? Nebo má jen posloužit hrstce vybraných? Žalobce si je vědom toho, že takové úvahy jsou bohužel tuzemským orgánům veřejné správy povětšinou cizí, byť jejich relevantnost vyvěrá ze zásady, že veřejná správa je službou veřejnosti (§ 4 odst. 1 věta první správního řádu). Žalobce, který reprezentuje zájmy místního obyvatelstva (viz např. petice, která založila jeho status kvalifikované dotčené veřejnosti), vznesl mnoho dokladů toho, že záměr bude mít negativní vliv na blaho jednotlivců i celého společenství městské části Plzeň - Litice, zejména ve vztahu ke zvýšenému hluku, znečištění a dopravě nebo k narušení atmosféry poklidné příměstské oblasti. Otázkou obecného blaha či pohody bydlení se však správní orgány v rozporu s novelizovaným ZPV vůbec nezabývaly.
2. Změna § 5 odst. 2 ZPV je kruciólní, neboť před novelou se záměr posuzoval podle životního prostředí k datu podání oznámení, ale po novele je nutné rozhodovat k datu vydání rozhodnutí. Důvodová zpráva reflektuje tuto významnou změnu: *Vzhledem ke skutečnosti, že posouzení vlivů na životní prostředí je v souladu s jeho nově zavedenou definicí obsaženou v čl. 1 odst. 2 písm. g) revidované směrnice EIA (§ 3 písm. l ZPV) zahájeno okamžikem předložení dokumentace, není stav v době předložení oznámení rozhodný. Ustanovení § 8 odst. 1 požaduje, aby byla dokumentace zpracována se zohledněním aktuálních poznatků a metod posuzování. Dokumentace by tak měla být aktuální v době, kdy je při splnění požadovaných náležitostí předložena příslušnému úřadu. Při posuzování záměru se tak vychází ze stavu v době předložení dokumentace, neboť na jejím základě je stanovisko EIA následně vydáno - nelze však vyloučit ani případy, kdy v průběhu procesu EIA dojde ke zcela zásadním změnám podmínek v dotčeném území, které bude nezbytné v procesu EIA zohlednit.* Tato skutečnost umocňuje opakované námitky žalobce na jiných místech této žaloby, že správní orgány nevycházely z aktuálních podkladů (viz například neaktuálnost rozptylové studie). Pokud však tyto podklady nebyly aktuální v roce 2016, nejsou tím spíše aktuální ani v roce 2018. Dále žalobce namítá, že zrušením daného ustanovení byla prolomena určitá koncentrace řízení, takže správní orgány měly povinnost přihlédnout k vyjádřením dotčené veřejnosti i poté, co bylo rozhodnutí krajského úřadu ze dne 3. 8. 2016, č. j. ŽP/13004/16, sp. zn.

ZN/2987/ŽP/16, zrušeno. Jinak by totiž *ad absurdum* měla dotčená veřejnost možnost se vyjádřit jen na začátku zjišťovacího řízení, které by však v důsledku pochybení správních orgánů mohlo trvat i několik let, pročez by v řízení platilo nesmyslně jen historické stanovisko dotčené veřejnosti. Vzhledem ke krátkým lhůtám zjišťovacího řízení, kdy má být po počátečních úkonech rozhodnutí vydáno v řádu několika mála měsíců, již uplynutí cca 1 roku od zahájení zjišťovacího řízení vyžaduje zkoumání otázky, zda je nutné aktualizovat vstupní data (stanoviska dotčené veřejnosti a dotčených orgánů), což správní orgány neučinily.

3. Nakonec žalobce poukazuje na skutečnost, že došlo i k rozsáhlé změně kritérií pro zjišťovací řízení. Jelikož krajský úřad postupoval podle starých kritérií, nemůže jeho rozhodnutí v kontextu nových kritérií obstát.
 - a. Byla zrušena část nazvaná zásady pro zjišťovací řízení, která omezovala přezkum záměru úřadem na dostupné podklady a informace. Z toho vyplývá, že byla umocněna zásada materiální pravdy a vyšetřovací v § 3 správního řádu, která úřadu ukládá, aby aktivně prověřoval, zda záměr může mít vliv na životní prostředí. To však správní orgány nečinily, neboť žalobcovy podrobné námitky v zásadě jen pomíjejí odkazy na stanoviska dotčených orgánů, což však není správný postup (viz dále).
 - b. Správní orgány dle čl. I bodu 7 nezkoumaly možná rizika pro veřejné zdraví, byť žalobce v bodě IV. e) uvádí celou řadu takových rizik.
 - c. Správní orgány pak měly dle čl. II bod 3 písm. d) výslovnou povinnost zkoumat i existenci mokřad jako krajinného prvku hodného ochrany, jehož existenci žalobce doložil. Pokud správní orgány vycházely pouze z databází, aniž by na místě provedly ohledání (§ 54 odst. 3 správního řádu), je takový postup pouze formalitou, která nereflektuje reálnou situaci v území (§ 3 správního řádu).

Žalobce proto uvádí, že oba správní orgány se svým nesprávným procesním postupem dopustily závažné vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. Existují důvodné pochybnosti o tom, jak žalobce na příkladech osvětlil, že pokud by správní orgány postupovaly podle právní úpravy ve správném znění, mohl by být finální výsledek zcela jiný.

9. K námitce sub g) žalobce uvedl:

Žalobce poukazuje na skutečnost, že žalovaný na mnoha místech napadeného rozhodnutí odkazuje na stanoviska dotčených orgánů, které nemají k záměru výhrad. Ať žalobce vznáší sebekonkrétnější námitky nebo předkládá sebepádnější důkazy, které zakládají pochybnosti o úplnosti závěrů dotčených orgánů (srov. čl. IV písm. e), žalovaný jeho snahu odbývá prostými tvrzeními, že příslušné orgány mají jako garanti veřejného zájmu názor jiný. Žalobce uvádí, že se jedná s určitým odlehčením ze strany žalovaného o „trik“. Žalobce si je vědom skutečnosti, že povinností dotčených orgánů je hájit veřejné zájmy na vymezeném úseku veřejné správy. I když tyto orgány mají významné postavení, i k jejich stanoviskům je nutné přistupovat metodami kritického myšlení. Jinak by *ad absurdum* mohlo být považováno za směrodatné i stanovisko dotčeného orgánu, na němž by byla napsána pouze jedna věta: „Nepožadujeme posouzení dle zákona č. 100/2001 Sb.“, byť by jinými podklady bylo prokázáno, že záměr má v dané oblasti významný vliv na životní prostředí. I stanoviska dotčených orgánů tak musí mít určitý kvalitativní obsah, jinak by

byla naprostou formalitou, která by nemohla sloužit k ochraně veřejného zájmu na tom kterém úseku veřejné správy. Žalobce implicitně napadl závěry stanovisek České inspekce životního prostředí i Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje z července 2016 svým odvoláním, neboť uvedl řadu důvodů, pro které se domnívá, že nenaplnují standard § 3 správního řádu (viz čl. IV písm. e) žaloby). Oba správní orgány v zásadě přijaly ničím nepodložené stanovisko, že záměr nemůže mít vliv na životní prostředí nebo že nevyžaduje posuzování podle zákona č. 100/2001 Sb. Pokud tedy žalobce tato stanoviska zpochybnil, byl nesprávný postup žalovaného, pokud z nich i nadále vycházel a znovu na ně žalobce odkázal. Takový postup nemůže být přijatelný, protože by vytvořil nekonečnou spirálu, která by znemožňovala reálné zjištění, zda záměr může mít významný vliv na životní prostředí. V zásadě by se jednalo o cyklický dialog mezi žalobcem a žalovaným v této rovině:

- Žalobce: Z těchto důvodů XY má záměr vliv na životní prostředí. Stanovisko dotčeného orgánu není z uvedených důvodů dostatečné.
- Žalovaný: Záměr nemá vliv na životní prostředí, protože to řekl dotčený orgán.

Na příkladu je patrná absurdnost takové konstrukce, kterou zastává žalovaný. Pokud by byl přijat jeho přístup, bylo by zcela nemožné docílit přezkum jednou vydaných stanovisek dotčených orgánů ve zjišťovacím řízení. Stanoviska by se stala určitým dogmatem a nezpochybnitelným argumentem založeným na prosté formální autoritě dotčeného orgánu, nikoli podkladem významným na základě jeho úplnosti a přesvědčivosti. Dotčená veřejnost by nikdy nemohla takový závěr zpochybnit. Přitom i dotčené orgány mohou učinit chybu, některé skutečnosti pominout či své stanovisko nedostatečně zdůvodnit. Žalobce proto napadá postup žalovaného, který ze stanovisek nekriticky vycházel, byť žalobcem shromážděné podklady zpochybňují tato stanoviska. Žalobce se domnívá, že žalovaný měl analogicky postupovat dle § 149 odst. 5 nebo 6 správního řádu a že měl před vydáním svého odvolání docílit přezkumu i vydaných stanovisek České inspekce životního prostředí i Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje u jejich nadřízených správních orgánů. Jedině tak by bylo možné ve smyslu § 3 správního řádu postavit najisto, zda jsou námitky žalobce liché. Žalovaný v pozici odvolacího orgánu postupoval v rozporu se zákonem, pokud upřednostnil formální autoritu dotčených orgánů, neumožnil přezkum jejich závěrů a bez dalšího odmítl rozsáhlé odborné výhrady žalobce.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě úvodem uvedl, že žalobní body do značné míry opakují předchozí odvolací námitky, na které žalovaný dle vlastního názoru dostatečně reagoval v obsahu napadeného rozhodnutí, na jehož obsah si tak dovoluje v podrobnostech odkázat. Poté se žalovaný vyjádřil k jednotlivým námitkám, přičemž uvedl následující:
11. K námitce, že základní údaje o záměru nejsou v oznámení jednoznačně a úplně definované, kdy konkrétně je poukazováno na otázku dopravního napojení a výstavby kruhového objezdu, žalovaný uvedl, že z obsahu záměru jednoznačně vyplývá, že uvažované dopravní napojení je jeho součástí (viz str. 2 napadeného rozhodnutí). Žalobcem zmiňovaná tabulka obsahuje kapacitu zpevněných ploch v rámci areálu oznamovatele (střechy uvažovaných hal, plocha zpevněných a zatravněných ploch), přičemž nezahrnuje bilanci komunikací,

které jsou navrženy sice jako součást záměru, bez které nelze záměr realizovat, avšak mimo soukromý areál oznamovatele jako veřejné a veřejně přístupné. Nejsou tak zahrnovány do kapacity záměru.

12. Ke kumulativním vlivům záměru s kamenolomem EUROVIA žalovaný konstatoval, že uvedený kamenolom je umístěn od uvažovaného záměru v takové vzdálenosti a poloze, přičemž současně se povaha záměru s provozem kamenolomu natolik míjí, že o významných kumulativních vlivech nelze rozumně uvažovat bez nutnosti zpracování odborné studie. Akcentuje-li žalobce především otázku dopravy, pak tato byla v obsahu obou správních rozhodnutí dostatečně řešena. Doprava je vedena z opačných směrů, přičemž uvažovaný kruhový objezd by měl situaci dopravy z kamenolomu naopak zlepšit zvýšením plynulosti dopravy a tedy snížením stávající zátěže v místě napojení komunikace 18046h na rychlostní silnici I/27, kde je doposud křižovatka. Samotná kumulace dopravy vedené z opačných směrů je vyloučena bez nutnosti podrobné argumentace ohledně stávajícího zatížení plynoucího z provozu na uvedené komunikaci 18046h.
13. K námitce, že dopady budoucího provozu záměru jsou nejasné, žalovaný uvedl, že žalobcův názor v tomto směru nesdílí, jak vyplývá z argumentace uvedené na straně 3 napadeného rozhodnutí. Je podstatné, že pro další řízení týkající se záměru a pro jeho vlastní provoz je určující rozsah, v jakém byl záměr podroben zjišťovacímu řízení. V tomto rámci nelze v budoucích skladovacích prostorách či prostorách drobné výroby vykonávat činnosti, které by spadaly do jednotlivých kategorií dle přílohy č. 1 ZoPV, tedy činnosti, které by mohly mít významný vliv na životní prostředí či veřejné zdraví. V opačném případě by takové činnosti bylo nezbytné podrobit dalšímu zjišťovacímu řízení, eventuálně procesu posouzení vlivů na životní prostředí a veřejné zdraví. Je dále nezbytné zdůraznit, že rozhodnutí o tom, že záměr nemá významný vliv na životní prostředí či zdraví obyvatel, přirozeně není rozhodnutím, kterým by byla povolena jakákoli činnost související s výstavbou či budoucím provozem areálu. Tyto činnosti budou předmětem celé řady dalších řízení a nezbytných povolení, v jejichž rámci bude toto rozhodnutí, jak bylo uvedeno, zohledněno co do rozsahu a charakteristiky záměru tak, jak byl tento uvažován v rámci zjišťovacího řízení.
14. K námitce týkající se rozporu záměru s územním plánem města Plzně žalovaný sdělil, že se jedná o otázku územního řízení, nikoli o otázku, která by měla být řešena v rámci zjišťovacího řízení dle ZoPV. Z povahy územního plánu jakožto opatření obecné povahy vyplývá, že územní plán nastavuje více či méně specifikované parametry využití řešeného území. Posouzení stávajícího a schváleného způsobu využívání území jakožto ukazatele pro hodnocení parametrů dotčeného území tak zahrnuje ve vazbě na územní plán posouzení, zda uvažovaný záměr do těchto obecných parametrů spadá, přičemž klíčovým není soulad konkrétního záměru s územním plánem, který žalovanému přirozeně nepřísluší posuzovat, ale soulad s předpokládaným způsobem využití daného území. Pro následující územní řízení je tedy závěr zjišťovacího řízení co do souladu záměru s územním plánem zcela irelevantní.
15. Žalovaný dále uvedl, že žalobce dále formuluje námitky ohledně nedostatků rozptylové studie, nedostatků posouzení vlivu záměru na podzemní vody a absenci provedení hodnocení vlivů na veřejné zdraví formou hodnocení rizik a že v této souvislosti relativizuje roli dotčených orgánů v procesu zjišťovacího řízení. K tomu žalovaný konstatoval, že - jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí - vycházel při posouzení vlivu záměru na veřejné zdraví (související otázky hlukových a prachových emisí) mimo jiné z

vyjádření Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje, která je v oblasti ochrany veřejného zdraví dotčeným orgánem ve smyslu § 3 písm. e) ZoPV, k jehož vyjádření je příslušný úřad (zde tedy KÚPK) s ohledem na § 7 odst. 3 písm. c) ZoPV povinen přihlédnout. Otázku, zda dotčený orgán je či není povinen předložit své vyjádření k oznámení záměru v tomto případě tak netřeba řešit, neboť vyjádření předloženo bylo, vyznělo ve prospěch záměru bez požadavku na posuzování dle ZoPV a KÚPK byl povinen k němu přihlédnout. Totéž se týká otázky vlivu záměru na stav podzemních vod, kdy příslušný vodoprávní úřad jakožto dotčený orgán ve smyslu výše uvedeného rovněž vyslovil se záměrem souhlas. Je však nezbytné zdůraznit již výše řečené, tedy že zjišťovací řízení je procesem, kdy je posuzován možný kvalifikovaný vliv záměru, nikoli proces, v jehož rámci by docházelo k jakémukoli rozhodování o dílčích aspektech záměru. To se týká rovněž otázky ochrany vod, kdy tyto bude nezbytné řešit v rámci dalšího vodoprávního řízení, přičemž žalovaný v tomto ohledu poukázal na § 5 odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách. Má-li dle tohoto ustanovení stavebník povinnost v rámci řízení o povolení stavby doložit zásobování stavby vodou, způsob odvodu a zneškodňování odpadních vod a způsob naložení s atmosférickými srážkami způsobem odpovídajícím kogentním ustanovením vodního zákona, pak bez splnění této povinnosti nelze záměr ve stavebním řízení povolit. Může se tak stát přirozeně bez ohledu na to, zda byl záměr ve zjišťovacím řízení vyhodnocen bez kvalifikovaného vlivu, neboť uvedené není předmětem zjišťovacího řízení.

16. Žalovaný dále uvedl, že žalobce ohledně vyhodnocení dopadu záměru na zemědělský půdní fond (dále též jen „ZPF“) žalovanému vytýká, že nepřihlédl k negativnímu závaznému stanovisku ministerstva ze dne 2. 5. 2018, č.j. MZP/2018/520/340. K tomu žalovaný konstatoval, že v obsahu napadeného rozhodnutí uvedl, že záměr nemá v oblasti ochrany ZPF významný vliv na předmět ochrany v situaci, kdy potenciální vynětí půdy ze ZPF je možné. Současně odkázal na další řízení před orgánem ochrany ZPF, v jehož rámci bude tato otázka řešena. Závěr zjišťovacího řízení není pro orgán ochrany ZPF co do možnosti vynětí půdy ze ZPF závazný, stejně tak však není pro příslušný úřad ve smyslu ZoPV závazný výsledek řízení před orgánem ochrany ZPF, neboť oba správní orgány posuzují dotčení zájmu na ochraně ZPF z jiných hledisek. Je-li tedy v obsahu závěru zjišťovacího řízení konstatováno, že vynětí půdy ze ZPF je možné, neznamená to, že půda odňata bude, nebudou-li v příslušném zřízení naplněny podmínky zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu.
17. K žalobcem zmiňované otázce údajné existence botanicky hodnotné lokality v místě uvažovaného vybudování kruhového objezdu žalovaný uvedl, že ohledně otázky přípustnosti důkazu „*Botanické posouzení mokřadní lokality u Litic*“ je toho názoru, že uvedený podklad zohlednil dostatečným způsobem přesto, že žalobce jej mohl předložit jako součást svého vyjádření, které sice bylo podáno po lhůtě, nicméně KÚPK se jím s ohledem na důvody zrušení předchozího rozhodnutí v téže věci podrobně zabýval, čímž vyšel žalobci nad rámec zákona značně vstříc. Žalovaný poukázal na kvalitu předloženého botanického posouzení s tím, že KÚPK měl pro svůj závěr dostatek podkladů ve formě vyjádření dotčených orgánů ochrany přírody a vlastní rešerše nálezových databází AOPK, kdy obsah předloženého botanického posouzení není z důvodů uvedených v obsahu napadeného rozhodnutí způsobilý obsah těchto podkladů zpochybnit.
18. Stran námitky ohledně neaktuálnosti vyjádření dotčených orgánů vydaných v polovině roku 2016 pro potřeby rozhodování v roce 2018 žalovaný podotkl, že vyjádření byla zpracována v červenci 2016, přičemž k vydání předmětného rozhodnutí KÚ došlo dne

16. 1. 2018. Ono mezidobí tedy činí 18 měsíců. Nelze mít důvodně za to, že by se situace v lokalitě, zejména tedy co do složení fauny a flory, v tomto mezidobí změnila způsobem, který by mohl rozumně odůvodnit opakované posouzení záměru z hlediska dotčení ochrany přírody a krajiny.

19. K námitce ohledně pochybení žalovaného při aplikaci rozhodného práva žalovaný uvedl, že tuto námitku shledává zcela lichou. Jak vyplývá z rozhodnutí KÚ, aplikoval tento ZoPV „*ve znění pozdějších předpisů*“, tedy rovněž v souladu s žalobcem zmiňovanými přechodnými ustanoveními zákona č. 326/2017 Sb. ve znění obou žalobcem traktovaných novelizací. Rovněž pak žalovaný v rámci odvolacího řízení aplikoval ZoPV „*ve znění pozdějších předpisů*“, přičemž výrok napadeného rozhodnutí rovněž obsahuje odkaz na použití ZoPV ve znění účinném do 30. 10. 2017, tedy ve znění účinném v době podání oznámení záměru a dalšího procesu zjišťovacího řízení před zrušením předchozího rozhodnutí. Měl-li žalovaný zkoumat zákonnost procesu zjišťovacího řízení, byl rovněž povinen posoudit splnění zákonných pravidel při zahájení a průběhu zjišťovacího řízení, tedy posoudit věc s ohledem na nepravý retroaktivní účinek zákona č. 326/2017 Sb. dle pravidel účinných před 30. 10. 2017. Rovněž z obsahu rozhodnutí KÚ dále jednoznačně vyplývá, že tento aplikoval právní úpravu aktuální v době dokončení zjišťovacího řízení, neboť obsah napadeného rozhodnutí respektuje novou terminologii, změnu přílohy č. 1 ZoPV a konečně i formulaci kritérií pro zjišťovací řízení. Akcentuje-li žalobce změny znění § 2 a § 5 ZoPV, pak tyto se týkají procesu vlastního posouzení vlivu záměrů na životní prostředí ve smyslu § 3 písm. l) ZoPV (proces EIA), nikoli zjišťovacího řízení, které do procesu posouzení vlivů ve smyslu uvedeného definičního ustanovení zahrnuto není. Ustanovení § 2 a § 5 ZoPV se tedy zjišťovacího řízení netýkají. Co se týká námitky uvedené v této části žaloby pod bodem 3, tato se sice týká zjišťovacího řízení, avšak opakuje již řečené s tím, že závěry stran aplikace nesprávné právní úpravy z hlediska časové působnosti z ní neplynou.
20. Žalovaný dále uvedl, že žalobce v závěru žaloby opakuje své námitky ohledně postupu KÚPK ve zjišťovacím řízení, tedy postupu posléze aprobovaného žalovaným, kdy KÚPK vycházel při posouzení možností vlivu záměru na životní prostředí a veřejné zdraví z podkladů v podobě vyjádření dotčených orgánů, která dle názoru žalobce nekriticky přejímá. Názor žalobce na význam vyjádření dotčených orgánů a způsob jejich procesního zhodnocení v rámci zjišťovacího řízení považuje žalovaný za nesprávný. Dle § 3 písm. e) ZoPV je dotčeným orgánem místně příslušný správní orgán, který hájí zájmy chráněné zvláštními právními předpisy, a Česká inspekce životního prostředí. Nutno zdůraznit, že hájení zájmů chráněných zvláštními právními předpisy je pro dotčené orgány kogentní povinností plynoucí právě z řady těchto zvláštních právních předpisů, přičemž rovněž tak v rámci zjišťovacího řízení nemohou dotčené orgány volit, zda tuto povinnost budou plnit či nikoli. Uvedená vyjádření, včetně vyjádření veřejnosti a dotčených územně samosprávných celků, a poskytnuté podklady pak příslušný úřad hodnotí v rámci volné správní úvahy samostatně a ve vzájemných souvislostech. Je nepochybné, že vyjádření dotčených orgánů mají s ohledem na úkol těchto orgánů nestranně hájit zájmy chráněné zvláštními právními předpisy značný význam, neboť poskytují odborný podklad pro hodnocení kritérií pro zjišťovací řízení, nelze je však považovat za směrodatná, jak zavádějícím způsobem činí žalobce. KÚPK se v rámci zjišťovacího řízení zabýval nejen podklady ze strany dotčených orgánů, ale podrobně vypořádal rovněž vyjádření dalších subjektů. Neshledal-li v těchto vyjádřeních relevantních argumentů svědčících o nesprávnosti závěrů posouzení záměru ze strany dotčených orgánů, pak žalovaný v rámci

napadeného rozhodnutí těmito závěrům přisvědčil. Co se týká postupu případné nápravy vyjádření dotčeného orgánu, je nutné zdůraznit, že dotčené orgány nevydávají pro potřeby zjišťovacího řízení závazná stanoviska, jak nesprávně uvádí žalobce, ale prostá vyjádření dle části čtvrté správního řádu. Proces nápravy či přezkoumání takových úkonů je upraven v § 156 správního řádu, tudíž analogické použití ustanovení o přezkoumávání závazných stanovisek dle § 149 téhož právního předpisu zde není namístě. Jak plyne z obsahu napadeného rozhodnutí, neměl žalovaný žádných pochyb o zákonnosti vyjádření dotčených orgánů, přičemž tak jejich přezkum dle § 156 odst. 2 správního řádu nenavrhoval a nebyl v případě souvisejících odvolacích námitek povinen tak obligatorně činit, jak by tomu mohlo být v případě závazného stanoviska. Nepočtená dosavadní soudní judikatura vztahující se k procesu zjišťovacího řízení význam vyjádření dotčených orgánů pro závěry zjišťovacího řízení potvrzuje. Žalovaný v této souvislosti poukazuje příkladem na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 5. 2018, č.j. 30 A 137/2017-257 či rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 11. 2017, č.j. 30 A 44/2016-106.

IV.

Vyjádření osoby zúčastněné na jednání

21. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření k věci úvodem uvedla, že žalobu považuje za zcela nedůvodnou a jak Rozhodnutí MŽP, tak i Rozhodnutí KÚ za zákonné a správné. Dále uvedla, že žalobce v žalobě tvrdí, že Rozhodnutí MŽP je nezákonné, jelikož žalovaný ani krajský úřad údajně nerespektovali zásadu materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu. Tuto údajnou nezákonnost Rozhodnutí MŽP se žalobce snaží odůvodnit v jednotlivých žalobních bodech, které jsou obsahově v zásadě shodné s argumenty, které již žalobce uvedl v odvolání proti Rozhodnutí KÚ. Se všemi těmito argumenty se již žalovaný řádně a přezkoumatelně vypořádal v Rozhodnutí MŽP. Společnost Accolade je přesvědčená, že v rámci zjišťovacího řízení byly splněny veškeré podmínky stanovené platnými právními předpisy pro vydání Rozhodnutí KÚ, oznámení Záměru společnosti Accolade bylo řádně projednáno a krajský úřad vydal Rozhodnutí KÚ v souladu s platnými právními předpisy. Žalovaný se podle názoru společnosti Accolade v Rozhodnutí MŽP řádně a přezkoumatelně vypořádal se všemi odvolacími námitkami uvedenými v odvolání žalobce proti Rozhodnutí KÚ a Rozhodnutí MŽP je proto rovněž zákonné a správné. Jelikož společnost Accolade jako oznamovatel Záměru a osoba zúčastněná na řízení považuje žalobu za nedůvodnou, předkládá soudu toto svoje vyjádření k jednotlivým žalobním bodům žaloby. Vyjádření společnosti Accolade je pro lepší přehlednost koncipováno ve struktuře odpovídající struktuře žaloby.
22. V části vyjádření označené jako „III. Základní údaje o rozsahu Záměru jsou v souladu se zákonem ELA“ osoba zúčastněná na řízení uvedla, že dle názoru žalobce z oznámení Záměru není patrné, zda je zamýšlené dopravní napojení a kruhový objezd nedílnou součástí posuzovaného Záměru. Dále žalobce tvrdí, že oznámení, rozptylová studie, hluková studie i samotné Rozhodnutí KÚ obsahují v tomto ohledu rozporuplné informace. S tímto tvrzením žalobce nelze souhlasit. Jedná se o námitky, se kterými se zcela dostatečně vypořádal jak krajský úřad v Rozhodnutí KÚ, tak i žalovaný v Rozhodnutí MŽP. Nadto ze všech výše uvedených podkladů, na které žalobce v podané žalobě odkazuje, vyplývá, že stavba dopravního napojení a kruhového objezdu je skutečně nedílnou součástí Záměru, a to konkrétně:

- v oznámení Záměru je uvedeno: „Areál je navržen v blízkosti komunikace I/27. Stávající

napojení území je skrze ulici Řepná a dále na komunikaci III/18032a, takové napojení však nebylo vhodné z hlediska blízkosti obytné zástavby. Z tohoto důvodu byl navržen kruhový objezd a nové napojení areálu, toto opatření odsouvá dopravní napojení mimo obytnou zástavbu. Vybudována bude dvoupruhová, živičná komunikace o šíři 8 m a délce cca 410 m s napojením na nově vybudovaný kruhový objezd na komunikaci III/18032a.“

- dále v žalobcem zmíněné rozptylové studii se na straně č. 3 uvádí: „Aby bylo možné záměr realizovat bez střetu s obytnou zástavbou, bude vytvořeno nové dopravní napojení areálu na komunikační síť skrze silniční napojení na navržený kruhový objezd, toto opatření odsouvá dopravní napojení mimo obytnou zástavbu.“
- rovněž v hlukové studii je na straně č. 18 uvedeno: „Areál je navržen v blízkosti komunikace I/27. Stávající napojení území je skrze ulici Řepná a dále na komunikaci III/18032a, takové napojení však nebylo vhodné z hlediska blízkosti obytné zástavby. Z tohoto důvodu byl navržen kruhový objezd a nové napojení areálu, toto opatření odsouvá dopravní napojení mimo obytnou zástavbu. Vybudována bude dvoupruhová, živičná ulice o šíři 8 m a délce cca 410 m s napojením na nově vybudovaný kruhový objezd na komunikaci III/18032a.“

Z oznámení Záměru, rozptylové i hlukové studie, je patrné, že zamýšlené dopravní napojení a kruhový objezd jsou nedílnou součástí Záměru. Uvedené podklady jsou přitom zcela ve vzájemném souladu a nelze hovořit o jakékoliv rozporuplnosti v nich uvedených informací, jak se žalobce snaží opakovaně namítat.

Na základě zmíněných podkladů tuto otázku řešil krajský úřad v Rozhodnutí KÚ následujícím způsobem: „Areál je navržen v blízkosti komunikace I/27. Stávající napojení území je skrze ulici Řepná a dále na komunikaci III/18032a. Z důvodu možného významného ovlivnění bytové zástavby v městské části Litice byl navržen kruhový objezd a nové napojení areálu, které se 100% vyhýbá zastavěné části městské části. Vybudována bude dvoupruhová živičná komunikace o šíři 8 m a délce cca 410 m s napojením na nově vybudovaný kruhový objezd na komunikaci III/18032a.“

Žalobce dále tvrdí, že Rozhodnutí KÚ vycházelo údajně ze zkreslených údajů v tabulkách Bilance zpevněných ploch na straně č. 5 a č. 61 oznámení Záměru, neboť zpevněná plocha příjezdové komunikace a kruhového objezdu v nich není zahrnuta. Toto tvrzení žalobce pramení pouze z nepochopení dané problematiky, jelikož zmiňovaná tabulka zahrnuje pouze kapacitu zpevněných ploch v rámci soukromého areálu. Tabulka tedy nezahrnuje plochy, které jsou sice součástí Záměru, ale jsou veřejně přístupné a mají být umístěny mimo soukromý areál.

V souvislosti s odvoláním žalobce proti Rozhodnutí KÚ se žalovaný vypořádal s otázkou kruhového objezdu a dopravního napojení jako součástí Záměru v Rozhodnutí MŽP, kde na straně č. 2 poukázal na to, že z obsahu oznámení Záměru zřetelně vyplývá, že areál je navrhován v blízkosti pozemní komunikace I/27, přičemž z důvodu existence obytné zástavby v lokalitě je k napojení areálu na tuto komunikaci navrhován kruhový objezd na pozemní komunikaci III/18032 a dvoupruhová komunikace o šíři 8 m a délce 410 m. Žalovaný následně v Rozhodnutí MŽP výslovně uzavírá, že toto dopravní napojení je uvažováno jako nedílná součást Záměru.

Žalobce tak účelově opakuje své námitky, které již byly vypořádány jak v prvním stupni krajským úřadem, tak i v Rozhodnutí MŽP, které napadl žalobou. Jedná se o zcela účelová

tvrzení, která nemají žádný dopad na zákonnost a správnost Rozhodnutí MŽP ani Rozhodnutí KÚ. Tento žalobní důvod je proto nedůvodný.

23. V části vyjádření označené jako „IV. Neexistují kumulativní vlivy Záměru a lomu Eurovia“ osoba zúčastněná na řízení konstatovala, že žalobce v rámci dalšího žalobního bodu tvrdí, že v důsledku realizace Záměru dojde údajně ke kumulaci dopravy z lomu Eurovia v Liticích a Záměru. Opět se jedná o nepodložený argument, kterým se krajský úřad i žalovaný řádně zabývali a kumulaci vlivů Záměru a lomu Eurovia neshledali. Krajský úřad na straně č. 9 Rozhodnutí KÚ k této problematice uvedl: *„Lom je provozován ve vzdálenosti cca 1,8 km od záměru a nelze předpokládat kumulaci vlivů z lomu a předmětného záměru. Prachové emise ze záměru budou prakticky neměřitelné ve vztahu k prachovým emisím z provozu lomu. Z dopravního hlediska dochází k napojení mimo obytnou zástavbu, doprava z lomu byla do hodnocení zahrnuta.“* Podobně žalovaný v Rozhodnutí MŽP uzavřel, že: *„Dopravní napojení obou záměrů je vedeno z odlišných směrů na nově uvažovaný kruhový objezd mimo obytnou zástavbu. Uvedené ve spojení se vzdáleností a polohou kamenolomu vylučuje kumulaci jeho vlivů s vlivy emitovanými záměrem. KÚPK zahrnul do svých úvah v tomto směru veškeré provozy jiných záměrů, jejichž kumulativní vliv lze uvažovat ve spojení s navrhovaným záměrem jako možný.“* Lom Eurovia a Záměr se svou povahou natolik odlišují a jsou natolik vzdálené, že nelze hovořit o jakékoliv kumulaci vlivů, a to ani v oblasti dopravy. Kruhový objezd, který je součástí Záměru, naopak přispěje k plynulosti dopravy z lomu Eurovia. Žalobce se opakovaně snaží zpochybnit tyto skutečnosti, aniž by předložil jakýkoliv relevantní důkaz. Jeho tvrzení nelze považovat za jakkoliv relevantní. I tento žalobní důvod je proto nedůvodný.
24. V části vyjádření označené jako „V. Charakter Záměru je pro účely zjišťovacího řízení dostatečně určitý“ se konstatuje, že žalobce dále v žalobě tvrdí, že vzhledem k rozsahu Záměru nelze bez zjištění typu výroby, který bude v Záměru realizován, a druhu zboží, který bude skladován, stanovit jiné než obecné limity provozu Záměru. Z tohoto důvodu je dle názoru žalobce postup žalovaného v rozporu se zásadou materiální pravdy. I tento argument žalobce byl již v předchozím řízení vypořádán a žalobci bylo opakovaně vysvětleno, že jeho požadavky na konkrétnější určení povahy výroby a skladovaného zboží v rámci zjišťovacího řízení nemají oporu v právních předpisech. V oznámení Záměru, v Rozhodnutí KÚ i v Rozhodnutí MŽP je jasně uvedeno, že Záměr, resp. areál je navržen jako skladový nebo pro výrobu drobnou, nerušivou, pro jednoho nebo více nájemců dle platného územního plánu města Plzně. Druh skladového zboží zatím není specifikován. V rámci limitů stanovených zákonem o posuzování vlivů pro danou kategorii záměru se však nebude jednat o materiály s nebezpečnými vlastnostmi. Pokud jde o kapacitu skladových prostor, ta je dána obestavěným, respektive využitelným prostorem skladových hal. V rámci hal bude možné provozovat výrobu, která nespadá do jednotlivých kategorií podle přílohy č. 1 zákona EIA, tedy výrobu, která nevyžaduje zjišťovací řízení ani posouzení vlivů ve smyslu zákona EIA. Při budoucím provozu Záměru musí být takový rozsah Záměru dodržen, což je výslovně zmíněno i v odůvodnění Rozhodnutí MŽP. Pokud by v prostorách Záměru měly být provozovány činnosti spadající do jednotlivých kategorií dle přílohy č. 1 zákona EIA, které by mohly mít významný vliv na životní prostředí nebo veřejné zdraví, musel by být Záměr opět prověřen v rámci zjišťovacího řízení. Konkrétní povaha výroby či skladovaného zboží bude řešena v dalších povolovacích řízeních týkajících se Záměru a není v žádném případě předmětem zjišťovacího řízení, ve kterém mají být v tomto ohledu pouze orientačně

vymezeny určité limity charakteru Záměru. Ani tento žalobní důvod proto není důvodný.

25. V části vyjádření označené jako „*VI. Posuzování souladu Záměru s územním plánem není předmětem zjišťovacího řízení*“ se uvádí, že ačkoliv žalobce sám uznává, že soulad Záměru s územním plánem není kritériem pro hodnocení Záměru ve zjišťovacím řízení, v žalobě opětovně namítá, že Záměr je údajně v rozporu s územním plánem. Žalobce účelově zaměňuje posuzování Záměru ve vztahu k územnímu plánu města Plzně (což není předmětem zjišťovacího řízení) a hodnocení Záměru z pohledu kritéria stávajícího a schváleného využívání území a priority jeho trvale udržitelného rozvoje, tedy s kritérii uvedenými v příloze č. 2 zákona EIA. I s touto námitkou se žalovaný náležitě vypořádal v Rozhodnutí MŽP, kde vysvětlil, že: *„Je nutno poukázat na obsah přílohy č. 2 ZoPV, která zakotvuje kritéria hodnocení záměru v rámci zjišťovacího řízení. V rámci těchto kritérií je poměřován možný vliv hodnoceného záměru na životní prostředí a zdraví obyvatel. Soulad záměru s územním plánem do těchto kritérií zahrnut sám o sobě není, přičemž je-li v některých aspektech uvažováno o způsobu využití daného území, děje se tak v kontextu jednotlivých hodnotících kritérií.“* Takové vysvětlení a vypořádání námitky žalobce, kterou žalobce namítal již v odvolání proti Rozhodnutí KÚ a opět zopakoval v žalobě, je zcela dostačující. Pro úplnost je vhodné dodat, že zmíněnými kritérii obsaženými v příloze č. 2 zákona EIA se náležitě zabýval i krajský úřad a rozebral je na straně č. 15 Rozhodnutí KÚ. Krajský úřad přitom dospěl k závěru, že *„umístění záměru v předmětné lokalitě není v rozporu s prioritami trvale udržitelného využívání dané lokality“*. I v rozsahu požadavku žalobce na posouzení souladu Záměru s územním plánem města Plzeň je žaloba nedůvodná. Žalovaný a krajský úřad posoudili danou problematiku správně v souladu s kritérii stanovenými v příloze č. 2 zákona EIA a Rozhodnutí MŽP i Rozhodnutí KÚ je správné a zákonné.
26. V části vyjádření označené jako „*VII. Rozptylová studie neobsahuje žádné nedostatky*“ se uvádí, že žalobce v žalobě nadále trvá na údajných nedostatcích rozptylové studie, ovšem ve srovnání s nedostatky, které tvrdil v odvolání proti Rozhodnutí KÚ, už pouze v zúženém rozsahu. Jak správně zhodnotil žalovaný v Rozhodnutí MŽP, jedná se opět o subjektivní názory žalobce, které nemají žádný vliv na vypovídací hodnotu rozptylové studie. Žalovaný se v Rozhodnutí MŽP náležitě zabýval veškerými námitkami žalobce souvisejícími s rozptylovou studií a řadu z nich zhodnotil jako nerelevantní právě z důvodu, že prezentují subjektivní názor žalobce na úpravu a přehlednost rozptylové studie. Žalovaný se v Rozhodnutí MŽP vyjádřil k jednotlivým námitkám žalobce a jednotlivě vysvětlil nedůvodnost námitek žalobce uvedených v odvolání proti Rozhodnutí KÚ. Závěrem odkázal žalovaný na vyjádření Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje (dále též jen „KHSPK“), která neshledala v souvislosti se způsobem vypracování rozptylové studie žádné nedostatky a stejně tak ani jiný dotčený orgán. Žalovaný v Rozhodnutí MŽP v této souvislosti správně uvádí, že při určení, zda záměr může mít významný vliv na životní prostředí či zdraví obyvatel, je povinen přihlídnout k vyjádřením dotčených orgánů, kterým ve smyslu § 3 písm. e) zákona EIA přísluší ochrana zájmů chráněných zvláštními právními předpisy. Žalovaný dále uvádí, že: *„V tomto směru je dotčeným orgánem Ministerstvo zdravotnictví, potažmo pak Krajská hygienická stanice Plzeňského kraje, která je odborným garantem posouzení vlivů záměru co do jeho možných vlivů na veřejné zdraví. Je tak pro výsledek zjišťovacího řízení, stejně jako posouzení úplnosti a kvality oznámení v uvedeném směru, podstatné, že uvedený dotčený orgán se obsahem oznámení podrobně zabývá ve svém vyjádření ze dne 14. 7. 2016, přičemž významné negativní vlivy neshledává a se záměrem vyžaduje souhlas bez požadavku dalšího posuzování.“* Žalovaný tedy postupoval správně, když zohlednil zmíněné vyjádření KHSPK a zároveň se zabýval jednotlivými

námitkami žalobce. Veškerá tvrzení žalobce ohledně údajných nedostatků rozptylové studie zcela dostatečně přezkoumal a zhodnotil, že pro účely zjišťovacího řízení nejsou nijak relevantní.

Pro úplnost a podrobnější objasnění nedůvodnosti námitek žalobce ohledně údajných nedostatků rozptylové studie si společnost Accolade jako oznamovatel Záměru dovoluje nad rámec výše uvedeného doplnit podrobnější vysvětlení k jednotlivým tvrzením žalobce.

V souvislosti s rozptylovou studií žalobce konkrétně tvrdí, že jeho požadavek na zpracování rozptylové studie pro rok 2020, který uvedl již v odvolání proti Rozhodnutí KÚ, měl žalovaný uznat jako důvodný, neboť podle názoru žalobce vzhledem k budoucímu zpřísnění limitů „lze očekávat, že rozptylová studie pro rok 2020 by vyhodnotila limity PM_{2,5} jako překročené“. I v tomto případě byl žalobce opakovaně poučen o tom, že rozptylová studie má zohledňovat limity stanovené konkrétně v době jejího zpracování příslušnými právními předpisy. Nelze po oznamovateli jakéhokoli záměru rozumně požadovat, aby zohlednil limity, které možná budou platit za několik let. Na oznamovatele lze klást pouze takové požadavky v souvislosti se zpracováním oznámení záměru, které stanoví platné a účinné právní předpisy pro danou dobu. Žalobce nadále trvá na své námitce ohledně bezvětrí a větrných růžic ve vztahu k metodice SYMOS'97. Společnost Accolade k tomuto tvrzení žalobce uvádí, že pokud jde o modelový výpočet a četnost bezvětrí, bylo využito programu SYMOS, který zahrnuje stavy bezvětrí. Program SYMOS nepracuje s tzv. „údolními stavy“, kdy se jedná zejména o velké terénní deprese, což není případ Záměru. Tato námitka žalobce je proto neopodstatněná.

Žalobce opět namítá i údajné chybné umístění referenčních bodů v rozporu s metodickým pokynem pro vypracování rozptylových studií. Ani s tímto tvrzením nelze souhlasit. Zpracovatel rozptylové studie usiluje o názornost v rámci datových polí, která fungují v síti stejně jako mapa. Volba referenčních bodů respektuje nejexponovanější území v souladu s metodickým pokynem. Všechny navrhované body jsou vzdálenější než hodnocené, emise v požadovaných bodech lze snadno odečíst z výpočtové sítě a izolinií. Žalobce nadále trvá na údajném nedostatku rozptylové studie, který má spočívat v chybějícím slovním komentáři k jejím výsledkům. Ani toto tvrzení se nezakládá na skutečnosti a rozhodně nepředstavuje jakýkoliv nedostatek rozptylové studie. U grafické a tabelární formy prezentování výsledků rozptylové studie je totiž komentář vždy na další straně – v první tabulce jsou polutanty, ve druhé tabulce je statistická analýza a porovnání s limity. Slovní úlohy provozované některými zpracovateli rozptylových studií nejsou standardem, jedná se spíše o prostor pro chyby. Tendence žalobce upouštět postupně od jednotlivých svých námitek ve vztahu k rozptylové studii nasvědčuje tomu, že se od počátku jednalo o tvrzení nepodložená, účelová a nedůvodná. Při zpracování rozptylové studie byly dodrženy veškeré požadavky stanovené právními předpisy. Žádné další požadavky v souvislosti s rozptylovou studií a celkově ochranou veřejného zdraví nestanovila ani KHSPK, která rovněž vyjádřila svůj souhlas se Záměrem a nepožadovala jeho další posuzování. Žaloba je proto i v tomto bodu nedůvodná.

27. V části vyjádření označené jako „VIII. Nakládání s dešťovými vodami a vodními zdroji bylo ve zjišťovacím řízení posouzeno dostatečně“ osoba zúčastněná na řízení konstatovala, že žalobce dále v žalobě nesouhlasí se závěry dotčených orgánů na úseku ochrany vod, jelikož dle jeho názoru nepostřehly údajné rozpory v oznámení Záměru ohledně kapacity vsakování a nezahrnutí zpevněné plochy kruhového objezdu a dopravního napojení do výpočtů. Námitky žalobce uvedené v žalobě související s využíváním vodních zdrojů a

nakládání s vodami jsou opět ty samé námitky, které již žalobce použil v odvolání proti Rozhodnutí KÚ a se kterými se žalovaný vypořádal dostatečně a přezkoumatelně v Rozhodnutí MŽP. K otázce využívání vodních zdrojů a nakládání s vodami se vyjádřily příslušné orgány ochrany vod, které nevznesly k Záměru žádné připomínky. Tato vyjádření žalovaný pečlivě zhodnotil v odůvodnění Rozhodnutí MŽP a učinil závěr o tom, že ze všech opatřených podkladů nelze důvodně předpokládat, že Záměr co do využívání vodních zdrojů a nakládání s vodami bude mít významný vliv na životní prostředí či veřejné zdraví. Jak správně uvedl žalovaný v Rozhodnutí MŽP, jedná se o konkrétní způsoby nakládání s vodami a vodního hospodaření při provozu Záměru, které přesahují rámec zjišťovacího řízení. Konkrétní aspekty Záměru, kterými se žalobce snaží podložit údajnou nezákonnost Rozhodnutí MŽP i Rozhodnutí KÚ, představují otázky, které nejsou předmětem zjišťovacího řízení, ale teprve budou předmětem řízení vodoprávního. V tomto smyslu se žalovaný dostatečně vypořádal s uvedenými námitkami žalobce v Rozhodnutí MŽP, a žaloba je proto nedůvodná.

28. V části vyjádření označené jako „IX. *Hodnocení vlivů na veřejné zdraví formou hodnocení rizik bylo ve zjišťovacím řízení posouzeno dostatečně*“ osoba zúčastněná na řízení uvedla, žalobce nesouhlasí se způsobem, jakým se žalovaný v odůvodnění Rozhodnutí MŽP vypořádal s jeho námitkou ohledně údajné nedostatečnosti hodnocení vlivu na veřejné zdraví. Skutečnost, že žalovaný vycházel při posouzení vlivu Záměru na veřejné zdraví mimo jiné z vyjádření KHSPK, posuzuje žalobce v žalobě jako přenesení veškeré odpovědnosti za posouzení vlivu Záměru na veřejné zdraví z příslušného úřadu na dotčený orgán, tj. na KHSPK. Podle § 7 odst. 3 písm. c) zákona EIA přihlíží příslušný úřad při určování, zda záměr nebo změna záměru může mít významné vlivy na životní prostředí, vždy k obdrženým vyjádřením veřejnosti, dotčené veřejnosti, dotčených orgánů a dotčených územních samosprávních celků. KHSPK, jakožto dotčený orgán dle § 3 písm. e) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, který hájí zájmy chráněné zvláštními právními předpisy, je garantem ochrany veřejného zdraví. Žalovaný k této námitce žalobce, kterou žalobce uplatňoval již v odvolání proti Rozhodnutí KÚ, v odůvodnění Rozhodnutí MŽP uvedl: „KÚPK vycházel v procesu zjišťovacího řízení ze zákonem stanovených podkladů, v jejichž obsahu je dostatek informací pro kvalifikovaný závěr o tom, že záměr nemá významný vliv na životní prostředí a veřejné zdraví a nebude tak podléhat posuzování vlivů dle ZoPV. KÚPK odstranil vady, které byly ministerstvem vytýkány jeho předchozímu rozhodnutí v téže věci ze dne 3. 8. 2016, č.j. ŽP/13004/16, přičemž se zabýval veškerými kritérii stanovenými pro zjišťovací řízení, které hodnotil na základě relevantních podkladů. KÚPK zohlednil vyjádření dotčených orgánů, kterým je svěřena ochrana zájmů chráněných zvláštními právními předpisy, kdy tato vyjádření byla ve všech případech interpretována v souladu s jejich obsahem, přičemž výsledkem posouzení dotčených orgánů byl ve všech případech souhlas se záměrem bez požadavku dalšího posuzování.“ Není tedy pravdivé tvrzení žalobce, že žalovaný přenesl veškerou odpovědnost za posouzení vlivů Záměru na veřejné zdraví z příslušného úřadu, tedy krajského úřadu, na dotčený orgán, tj. na KHSPK. Krajský úřad byl podle zákona EIA povinen přihlídnout k vyjádření KHSPK, což také v souladu se zákonem učinil a podrobil ho i vlastnímu hodnocení. Žalovaný proto v odůvodnění Rozhodnutí MŽP zcela správně odkazuje i na vyjádření KHSPK, když hodnotí způsob, jakým se krajský úřad i KHSPK zabývaly otázkou vlivu Záměru na veřejné zdraví. Žaloba je proto i v tomto bodě nedůvodná.
29. V části vyjádření označené jako „X. *Záměr nemá vliv na zemědělský půdní fond*“ osoba zúčastněná na řízení uvedla, že dle názoru žalobce postupoval žalovaný v rozporu s

principy správního řízení, když nezohlednil ve svých úvahách stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 2. 5. 2018, č.j. MŽP/2018/520/340, kterým nebyl společnosti Accolade dán souhlas k trvalému odnětí 13,5131 ha zemědělské půdy. V předchozím žalobním bodě žalobce nesouhlasil s tím, že krajský úřad i žalovaný přihlíželi k vyjádření dotčeného orgánu, a naopak v tomto případě zase namítá, že žalovaný nepřihlédl k výsledku řízení vedenému před orgánem ochrany zemědělského půdního fondu. I tento žalobní důvod se proto jeví jako účelový. Zjišťovací řízení a řízení před orgánem ochrany zemědělského půdního fondu nejsou nijak vzájemně provázána či na sobě závislá, pokud jde o výsledek řízení. Nesouhlas orgánu ochrany půdy s vynětím půdy ze zemědělského půdního fondu není podkladem, ke kterému by byl krajský úřad nebo žalovaný povinen přihlížet. Souhlas s trvalým odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu je totiž nezbytným podkladem až pro případné územní řízení, bez tohoto souhlasu by Záměr nemohl být umístěn, proto není třeba tuto otázku řešit ve zjišťovacím řízení. Žaloba je tudíž i v tomto žalobním bodě nedůvodná.

30. V části vyjádření označené jako „XI. V dané lokalitě není detekován výskyt žádné hodnotné botanické plochy“ osoba zúčastněná na řízení konstatovala, že žalobce nadále trvá také na svém tvrzení, že v dané lokalitě se dle jeho názoru nachází trvalý biotop zvláště chráněných druhů (mokřad). Opět jde o otázku, která byla pečlivě posouzena v předchozím řízení, kdy se s ní jak krajský úřad, tak i žalovaný vyčerpávajícím způsobem vypořádali. Žalobce v této souvislosti uvedl, že k odvolání proti Rozhodnutí KÚ přiložil posudek ze dne 29. 6. 2017 s názvem „*Botanické posouzení mokřadní lokality u Litic*“ (dále též jen „*Botanické posouzení*“). Tento důkazní návrh žalobce však údajně nebyl v odvolacím řízení připuštěn s odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu, s čímž žalobce rovněž nesouhlasí. Žalovaný v Rozhodnutí MŽP skutečně ve vztahu k předloženému Botanickému posouzení uvedl, že s odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, které jsou předloženy poprvé v odvolání, přihlédně jen tehdy, jde-li o skutečnosti či důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. I přestože žalovaný správně kvalifikoval předložení Botanického posouzení jako opožděné, tak se touto námitkou žalobce v plném rozsahu zabýval a vypořádal se s ní v Rozhodnutí MŽP. Tvrzení žalobce, že Botanické posouzení nebylo jako důkaz v odvolacím řízení připuštěno, tedy není pravdivé. Žalovaný k Botanickému posouzení uvedl v Rozhodnutí MŽP například: „*Co se týká předloženého posudku, byť ministerstvo nijak nezpochybňuje možnou odbornost jeho zpracovatele, posudek sám o sobě představuje prostý popis lokality a subjektivní náhled zpracovatele posudku na její botanickou hodnotu, přičemž vzhledem k obsahu a formě není způsobilý zpochybnit závěry KÚPK založené na podkladech dostatečných.*“ Krajský úřad i žalovaný vycházeli při posuzování otázky, zda se v dotčené lokalitě skutečně nachází mokřad, mj. z nálezové databáze Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky (dále též jen „*Agentura*“). Z databáze vyplývá, že v dané lokalitě není detekován výskyt žádné hodnotné botanické plochy. Z chráněných druhů fauny byl detekován pouze výskyt chráněných druhů ptáků v okolí Záměru, nikoliv přímo v dané lokalitě. Podle § 42 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „*zákon o ochraně přírody a krajiny*“), platí, že zvláště chráněná území jsou evidována v ústředním seznamu ochrany přírody (dále jen „*ústřední seznam*“). V ústředním seznamu se evidují též evropsky významné lokality, ptačí oblasti a chráněná území podle § 39 (odst. 1). Ústřední seznam je informační systém veřejné správy, do kterého může každý nahlížet v přítomnosti pověřeného pracovníka nebo způsobem využívajícím dálkový přístup. Správcem ústředního seznamu je Ministerstvo životního prostředí a jeho provozovatelem je Agentura ochrany přírody

a krajiny České republiky (dále jen „Agentura“) (...) (odst. 2). Ústřední seznam je oficiálním seznamem zahrnujícím soupis, popis, geometrické a polohové určení, právní a odbornou dokumentaci zvláště chráněných území včetně jejich ochranných pásem, ptačích oblastí, evropsky významných lokalit, památných stromů včetně jejich ochranných pásem a dále smluvně chráněných území a smluvně chráněných památných stromů zřízených podle § 39 zákona o ochraně přírody a krajiny, nacházejících se na území České republiky. Žalovaný ani krajský úřad tedy nikterak nepochybili, když vycházeli z nálezové databáze Agentury.

Krajský úřad při posuzování dotčené lokality vycházel rovněž z vyjádření Magistrátu města Plzně, odboru životního prostředí, ze dne 11. 7. 2016, č.j. MMP/159632/16, a České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Plzeň, ze dne 13. 7. 2016, sp.zn. ČIŽP/43/ŘI/1600174.032/16/ZHN, jako dotčených orgánů ochrany přírody. Ani jeden z dotčených orgánů neměl k Záměru jakékoliv výhrady. Žalovaný se v Rozhodnutí MŽP náležitě vypořádal se všemi tvrzeními žalobce ohledně údajného výskytu hodnotné botanické plochy v dané oblasti. Nad rámec zákona dokonce přihlédl k Botanickému posouzení, k jehož obsahu se rovněž vyjádřil. Seznámil a vypořádal se tak se všemi podklady, na základě nichž bylo možno učinit závěr ohledně dané problematiky. I s ohledem na tyto skutečnosti je žaloba v tomto bodu nedůvodná.

31. V části vyjádření označené jako „XII. Závazná stanoviska dotčených orgánů jsou aktuální“ se uvádí, že žalobce v podané žalobě rovněž namítá, že žalovaný, jakož i krajský úřad, ve svých závěrech odkazují na závazná stanoviska dotčených orgánů, která byla vydána v roce 2016 a nejsou už tudíž podle názoru žalobce aktuální. Žalobce má za to, že si krajský úřad měl vyžádat v roce 2018 vyjádření dotčených orgánů, zda nedošlo k zásadním změnám. Žalobce má v tomto případě zřejmě na mysli vyjádření dotčených orgánů vydaná v roce 2016, nikoliv závazná stanoviska. Příslušná vyjádření dotčených orgánů byla vydána v červenci 2016 a Rozhodnutí KÚ dne 16. 1. 2018. Nejedná se o natolik dlouhou dobu, že by bylo možné rozumně předpokládat jakékoliv podstatné změny v dotčené lokalitě, v důsledku kterých by měl být závěr zjišťovacího řízení opačný. Použitelnost příslušných vyjádření nadto nebyla ani časově omezena. Nic takového se ani žalovaný v žalobě proti Rozhodnutí MŽP nesnaží prokázat. Jedná se opět o účelové tvrzení, které nemá oporu ve skutkových okolnostech ani v zákoně. Žaloba je proto i v tomto bodu nedůvodná.
32. V části vyjádření označené jako „XIII. Rozhodnutí KÚ je zákonné a správné – hluková studie“ osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žalobce dále namítá, že krajský úřad údajně nepostupoval při svém rozhodování dle kritérií vyplývajících z § 7 odst. 3 zákona EIA. V důsledku toho je podle názoru žalobce Rozhodnutí KÚ nezákonné, a to konkrétně z důvodů, které vyjmenovává v čl. IV písm. e) žaloby v bodech 1. až 7. Vyjádření ke všem těmto bodům je již obsaženo výše v tomto vyjádření, přičemž zmíněné nebyly pouze body 4. a 5., k nimž společnost Accolade připojuje své vyjádření níže. V bodě č. 4. čl. IV písm. e) žaloby žalobce tvrdí, že rozptylová studie údajně vykazuje chyby a nedostatky. I s touto námitkou se již žalovaný vypořádal v Rozhodnutí MŽP, a to zcela dostatečně. Žalobce konkrétně odkazuje na odvolání proti Rozhodnutí KÚ, kde pod bodem 5. namítá, že se společnost Accolade dopustila numerické chyby v přenosu vstupních údajů hlukové studie. K tomu společnost Accolade již v odvolacím řízení uvedla, že správně je hodnota 81 dB uvedena na str. 12 hlukové studie. Tato hodnota bude převzata do požadavků na projektovou dokumentaci. Zvolený limit je bez problémů splnitelný běžnými jednotkami. Tato chyba v psaní nemá žádný dopad na správnost a zákonnost Rozhodnutí KÚ a tudíž

ani na Rozhodnutí MŽP. Žalobce dále v odvolání tvrdil, že modelování hluku ze stacionárního zdroje a z lineárních zdrojů nemělo probíhat odděleně. Ani tento požadavek žalobce nemá oporu v právních předpisech. Nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, jasně stanovuje, že hluk uvnitř areálu je hodnocen odděleně od hluku na veřejných komunikacích. Vyžadovaný postup by nevedl k možnosti porovnání vlivu hluku s hygienickými limity. Tyto zdroje mají i odlišné hlukové limity. Požadavek na takové hodnocení je s ohledem na příslušnou právní úpravu nedůvodný. Krajský úřad měl v hlukové studii objektivní podklad pro vydání Rozhodnutí KÚ. Hluková studie byla zpracovaná v souladu s právními předpisy. Rozhodnutí KÚ a tudíž i Rozhodnutí MŽP je i s ohledem na posouzení hlukového zatížení území správné a v souladu s právními předpisy.

33. V části vyjádření označené jako „XIV. Rozhodnutí KÚ je zákonné a správné – půda jako přírodní zdroj“ osoba zúčastněná na řízení uvedla, že podle žalobce nebyl ze strany krajského úřadu posouzen vliv Záměru na půdu jako přírodní zdroj z hlediska mimoprodukčních funkcí, konkrétně vsakování, evaporace, tepelné výměny, zázemí ekosystémů. Ani toto tvrzení není pravdivé. Krajský úřad se zabýval vlivy Záměru na půdu jako přírodní zdroj, a to zcela dostatečně pro účely zjišťovacího řízení na str. č. 12 pod bodem č. 3) Rozhodnutí KÚ, kdy čerpá i ze závěrů pedologického průzkumu z ledna 2017. Pokud jde například konkrétně o otázku vsakování, tuto připomínku uplatnil žalobce již v rámci zjišťovacího řízení. Krajský úřad k tomu na str. č. 10 Rozhodnutí KÚ uvádí: „*Doplňný hydrogeologický posudek vsakování částečně umožňuje, to znamená, že v dalších fázích projektové dokumentace bude zajištěna maximalizace zásaku vod v území.*“ Podle názoru společnosti Accolade se opět jedná o čistě účelová tvrzení, která nemají žádný dopad na správnost a zákonnost Rozhodnutí KÚ i Rozhodnutí MŽP, a žaloba je proto nedůvodná.
34. V části vyjádření označené jako „XV. Krajský úřad i žalovaný rozhodovali podle platné a účinné právní úpravy.“ osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žalobce v podané žalobě dále namítá, že krajský úřad i žalovaný při rozhodování ve věci postupovali dle zákona EIA ve znění účinném do 31. 10. 2017, což má podle žalobce vyplývat ze záhlaví Rozhodnutí MŽP. Žalobce se domnívá, že tak nezohlednili dvě novely zákona EIA. Společnosti Accolade není zřejmé, co žalobce k takovým závěrům vede. V záhlaví Rozhodnutí KÚ a stejně tak i v záhlaví Rozhodnutí MŽP je jasně uvedeno, že tato rozhodnutí byla vydána „*ve znění pozdějších předpisů*“. Ani v jednom z uvedených rozhodnutí nelze nalézt cokoliv, co by nasvědčovalo tomu, že by krajský úřad nebo žalovaný rozhodovali podle jiné než platné a účinné právní úpravy. Tomu svědčí i fakt, že žalobce v žalobě nabízí pouze vágní shrnutí znění příslušné právní úpravy, aniž by poukázal na konkrétní pochybení krajského úřadu nebo žalovaného. I tuto argumentaci považuje společnost Accolade za zcela účelovou a žalobu za nedůvodnou. Žalovaný i krajský úřad rozhodovali dle platné a účinné právní úpravy a Rozhodnutí KÚ i Rozhodnutí MŽP je zákonné a správné.
35. V části vyjádření označené jako „XVI. Stanoviska dotčených orgánů“ se uvádí, že žalobce závěrem v žalobě namítá, že dle jeho názoru správní orgány nepřistupovaly ke stanoviskům dotčených orgánů dostatečně kriticky. Poukázal zejména na stanoviska České inspekce životního prostředí (dále též jen „ČIŽP“) a KHSPK z roku 2016. Žalobce se domnívá, že žalovaný měl postupovat analogicky dle § 149 odst. 5 nebo 6 správního řádu a docílit přezkumu předmětných stanovisek u nadřízených správních orgánů. Především se ani v tomto případě nejedná o stanoviska, nýbrž o vyjádření dotčených orgánů ve smyslu §

6 odst. 7 a 8 zákona EIA. Postup dle § 149 odst. 5 a 6 správního řádu, který v podané žalobě navrhl žalobce, je proto vyloučen. Žalovaný neměl povinnost navrhnout přezkum vyjádření příslušných dotčených orgánů ani jiným způsobem. Jak již bylo zmíněno výše, podle § 7 odst. 3 písm. c) zákona EIA přihlíží příslušný úřad při určování, zda záměr nebo změna záměru může mít významné vlivy na životní prostředí, vždy k obdržným vyjádřením veřejnosti, dotčené veřejnosti, dotčených orgánů a dotčených územních samosprávných celků. Krajský úřad k vyjádřením dotčených orgánů v souladu se zákonem přihlížel a zohlednil i další podklady a vyjádření, které podrobil vlastní úvaze, a své závěry dostatečně v Rozhodnutí KÚ zdůvodnil. Žaloba je proto nedůvodná a Rozhodnutí KÚ i Rozhodnutí MŽP je zákonné a správné.

V.

Replika žalobce

36. K bodu 1 vyjádření žalovaného uvedl, že podle § 7 odst. 3 ZPV přihlíží příslušný úřad vždy k povaze a rozsahu záměru a okolnosti, zda záměr nebo změna záměru svou kapacitou dosahuje limitních hodnot. Je-li záměr hodnocen ve svém celku, tedy včetně dopravního napojení, mělo by oznámení dle požadavku přílohy č. 3, B. I. (2) ZPV obsahovat informace o kapacitě (rozsahu) záměru jako tohoto celku. Fakt uváděný žalovaným, tedy že část záměru se nachází mimo soukromý areál, je z hlediska požadavků ZPV irelevantní. Oznamovatel je tak povinen zahrnout informaci o rozsahu i té části záměru, která je veřejně přístupná. Nicméně, z tabulky Bilance zpevněných ploch, a ani z žádné jiné části oznámení nelze jakkoli zjistit přibližnou rozlohu dopravního napojení a kruhového objezdu. Není rovněž definováno, jak velká část této veřejně přístupné části bude zpevněná, tedy zda například vnitřek kruhového objezdu bude vydlážděný, jak bývá ve městech zvykem. Z výše uvedeného vyplývá, že příslušný úřad nemohl dle ustanovení ZPV přihlídnout k rozsahu celého záměru ani zjistit jeho kapacitu, neboť neměl k dispozici údaje o jeho celkové rozloze včetně dopravního napojení. Tato skutečnost se žalobci jeví jako zásadní zejména ve vztahu k posouzení možného negativního vlivu záměru na podzemní vody a vodoteče v oblasti, neboť příslušný úřad ani dotčené orgány nemohly z dostupných údajů zjistit, jaký objem dešťové vody na území záměru dopadne, jaký objem dešťové vody z území odtече a kde bude likvidován.
37. K bodu 2 vyjádření žalovaného konstatoval, že žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že o významných kumulativních vlivech nelze rozumně uvažovat bez nutnosti zpracování odborné studie. Dle § 7 odst. 2 ZPV [je] cílem zjišťovacího řízení zjištění, zda záměr může mít významný vliv. Jde tedy o vyloučení možných scénářů, které by negativní vliv představovaly. Žalobce má za to, že výše uvedeným výrokem žalovaný připouští, že nedisponuje dostatečnými podklady, tj. odbornou studií, pro racionální úvahu o potenciálních kumulativních vlivech záměru. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dále zmiňuje nutnost podrobné argumentace ohledně stávajícího zatížení plynoucího z provozu na uvedené komunikaci 1804h. Jak žalobce opakovaně uvádí nejen v žalobě, ale i v odvolání proti rozhodnutí KÚ, oznamovatel neposkytl jakékoli informace o provozu na zmíněné komunikaci 1804h, která je hlavní komunikací od lomu Litice, bude napojena přímo na záměr a doprava z ní bude záměr využívat. Bez znalosti intenzity dopravy nelze provést zmiňovanou podrobnou argumentaci, ať ve prospěch či neprospěch možného zatížení. Žalobce má za to, že je povinností příslušného úřadu v souladu s § 3 správního řádu intenzitu provozu na dané komunikaci znát, aby mohl bez důvodných pochybností vyloučit kumulaci jejího negativního dopadu se záměrem. Z navrhovaných intenzit

dopravy na str. 28 oznámení záměru lze předpokládat, že samotná výstavba kruhového objezdu a napojení by dle bodu 49 přílohy č. 1 ZPV podléhala zjišťovacímu řízení. V takovém případě by se příslušný úřad zajisté musel intenzitou dopravy na zmíněné komunikaci 1804h zabývat, aby zjistil návrhovou intenzitu dopravy pro celou tuto stavbu včetně kruhového objezdu. Fakt, že z oznámení nelze zjistit, jaká je návrhová intenzita dopravy na kruhovém objezdu dokládá, že se tímto kritériem příslušný úřad ve svých úvahách ani zabývat nemohl.

38. K bodu 3 vyjádření žalovaného uvedl, že žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkazuje na přílohu č. 1. ZPV jako záruku toho, že v záměru nemohou být provozovány činnosti, které by mohly mít významný vliv na životní prostředí. Žalobce uvádí, že si není vědom ustanovení, podle kterého by seznam činností uvedený příloze č. 1. ZPV byl absolutním výčtem všech možných činností, které by významný vliv představovaly. Jedná se pouze o výčet takových činností, u kterých zákon posouzení podle ZPV vyžaduje. Z daného dle názoru žalobce nevyplývá, že všechny ostatní možné činnosti automaticky riziko významného vlivu vylučují. Toliko zjištění, jaká konkrétní činnost bude v záměru provozována, umožňuje příslušnému úřadu důkladné posouzení jejího možného vlivu.
39. K bodu 5 vyjádření žalovaného uvedl, že dle rozličných ustanovení § 7 ZPV je to příslušný úřad, kdo zjišťuje, určuje a při hodnocení kritérií se řídí úvahami. Lze dovodit, že příslušný úřad nese plnou zodpovědnost za posouzení záměru dle všech kritérií uvedených v příloze č. 2 ZPV a že dotčené orgány nepřebírají část této zodpovědnosti. Dotčené orgány o svých vyjádřeních pro zjišťovací řízení nevedou řízení a tato vyjádření nejsou pro příslušný úřad závazná, ať již další posouzení podle ZPV požadují, nebo ne. Mají-li dotčené orgány nedostatečné informace o rozsahu záměru a o intenzitách dopravy, jak žalobce uvádí výše pod body 1 a 2, nemohou ani ony řádně posoudit možné negativní vlivy záměru na oblasti jim příslušející. Z výše uvedeného žalobce dovozuje, že vyjádření dotčených orgánů nejsou dostačujícím důvodem, aby příslušný úřad ignoroval námitky dotčené veřejnosti ohledně věcných nedostatků odborného charakteru (např. v hlukové a rozptylové studii) v oznámení, ale že by měl tyto nedostatky sám nechat odborně přezkoumat v zájmu zjištění stavu věci v souladu s § 3 správního řádu.
40. K bodu 7 vyjádření žalovaného konstatoval, že ve vztahu k vznesené námitce měla být v odvolacím správním řízení vyloučena aplikace § 82 odst. 4 správního řádu podobně jako v přestupkovém řízení, neboť prozkoumání mokřadu bylo ve veřejném zájmu a žalovaný se měl doloženou skutečností zabývat dle § 50 odst. 3 správního řádu. Nadto žalobce odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2018, č.j. 5 A 105/2018-74, v němž uvedený správní soud detailně vymezil povinnosti správních orgánů ve zjišťovacím řízení. *Ačkoli průběh zjišťovacího řízení je tedy v řízení před orgánem I. stupně výrazně odlišný oproti správnímu řízení, i tento typ řízení zcela podléhá základním zásadám činnosti správních orgánů (§ 2 až § 8 správního řádu), neboť tyto zásady jsou pro výkon veřejné správy univerzální (srov. § 177 odst. 1 správního řádu) a vztahují se i na méně formalizované postupy správních orgánů (§ 154 správního řádu). Zásady pro posuzování záměrů (§ 7 odst. 3, příloha č. 2 zákona o posuzování vlivů) stanoví pouze rámec pro posuzování konkrétního záměru, ale nejsou procesními zásadami či zásadami činnosti veřejné správy, aby vylučovaly užití zásad základních. (bod 49 rozsudku) Ačkoli zjišťovací řízení není správním řízením, neznamená to, že správní orgán nenese odpovědnost za opatřování podkladů a za jejich hodnocení (tj. za zjišťování skutkového stavu). To vyplývá přinejmenším ze základních zásad činnosti správních orgánů (§ 2 až § 8 správního řádu), které se bez omezení uplatní i ve zjišťovacím řízení.*

Zjišťovací řízení tak není o pouhém formálním shromažďování podkladů a jejich bezobsažném hodnocení. Naopak se v něm plně uplatní zejména zásady vyšetřovací a materiální pravdy (§ 2 odst. 4, § 3 správního řádu). Správní orgán ve zjišťovacím řízení reprezentuje veřejný zájem a pouze on je garantem toho, aby bylo objektivně a pravdivě ověřeno, zda předložený záměr může či nemůže mít významný vliv na životní prostředí. Přitom nevychází jen z podkladů předložených oznamovatelem, ale zohledňuje i všechny další dostupné podklady v potřebném rozsahu (např. skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti, jiné procesy EIA, vědecké poznatky týkající se ochrany životního prostředí, vyjádření a námítky dotčené veřejnosti a jiných správních orgánů atd.), aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (srov. Bahýľová, L., Kocourek, T., Vomáčka, V. Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, výklad k § 7). Zásadu pro zjišťovací řízení zakotvenou ve větě první přílohy č. 2 zákona o posuzování vlivů (Při zjišťovacím řízení příslušný úřad na základě dostupných podkladů a informací zjišťuje, zda a v jakém rozsahu může záměr vážně ovlivnit životní prostředí a obyvatelstvo.) je nutné vykládat tak, že dostupnými podklady nejsou pouze podklady, které předložil oznamovatel v rámci oznámení, ale jedná se i o podklady, které jsou dostupné správnímu orgánu jako profesionálovi v oboru posuzování vlivů na životní prostředí nebo které si správní orgán zajistí (resp. musí zajistit) za účelem úplného a řádného posouzení předloženého oznámení (srov. § 3 a § 2 správního řádu ve spojení s § 2, § 5, § 7 odst. 2 zákona o posuzování vlivů). Jinými slovy, dostupnými podklady se rozumí v rozsahu potřebném pro dostatečné zjištění skutkového stavu ty podklady, které jsou objektivně opatřitelné, dosažitelné. (bod 70 rozsudku) Správní orgán vedoucí zjišťovací řízení tak není pouhým shromažďovatelem podkladů, ale platná právní úprava vyžaduje jednak jeho aktivní součinnost s oznamovatelem, dotčenou veřejností i dotčenými orgány, jednak kritické hodnocení předložených podkladů, včetně možného doplnění dalších potřebných podkladů. Dále musí správní orgán ve zjišťovacím řízení reprezentovat veřejný zájem, který spočívá zejména v ochraně zdraví lidí, kvality jejich života, složek životního prostředí, druhové rozmanitosti a reprodukčních schopností ekosystému (srov. § 2 zákona o posuzování vlivů; dále také bod 14 preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/92/EU, o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí; dále též „směrnice EIA“). (bod 72 rozsudku)

41. Oba správní orgány vycházely pouze z databází a jiných formálních podkladů, aniž by ve smyslu § 3 správního řádu ověřily, jaká je situace v lokalitě doopravdy. Žalovaný se s žalobcem předloženou studií vypořádal jen tak, že uvedl, že tato studie z obsahových a z formálních důvodů nemůže jiné podklady zpochybnit. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se správní orgány obsahem studie nezabývaly. Žalovaný rovněž rezignoval na hájení zájmu na ochranu životního prostředí, ačkoli se jednalo ve světle výše uvedených závěrů o jednu z jeho základních povinností. Správní orgány se vžily do role pouhých shromažďovatelů podkladů, které pak zcela formálně hodnotily, aniž by aktivně chránily jiné výše uvedené zájmy než zájmy investora projektu. Přitom jejich povinností bylo především posoudit vliv záměru na obyvatelstvo a jeho blaho. Povinnost zabývat se zmíněným mokřadem vyplývá i z § 2 odst. 2 písm. i) zákona o ochraně přírody a krajiny a z § 3 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 4 odst. 2 uvedeného zákona. Při pochybnostech ohledně existence daného významného krajinného prvku měly správní orgány konat (srov. § 13 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí), nikoli nechat mokřad napospas realizaci záměru s plochým argumentem, že dosud mokřad nebyl oficiálně objeven. Odporovalo by účelu ochrany přírody, pokud by ochrany požívaly toliko významné krajinné prvky registrované. Nakonec je dobře vidět na vyjádření žalovaného, že žalovaný reagoval pouze

na technické námitky žalobce týkající se životního prostředí, nereagoval ale na námitky žalobce týkající se vlivu záměru na obyvatelstvo a jeho blaho, ačkoli i tyto otázky měly být správními orgány posouzeny. Je tak zřejmé, že otázka kvalitního života jednotlivého člověka i prosperita místních společenství zůstává tuzemským správním orgánům skryta, ačkoli jde o jedno z hlavních kritérií pro výkon veřejné správy jako takové (§ 4 odst. 1 správního řádu) i jeden z hlavních důvodů, který legitimuje existenci státu a s ním spojené veřejné moci. Nabízí se zcela legitimní otázka, k čemu jsou tuzemské orgány veřejné správy, pokud povolují realizaci investorských záměrů jako na běžícím pásu a nejsou schopny vyvažovat zájmy investorů se zájmy přírody a místního obyvatelstva. Správní rozhodnutí jsou tak v tomto směru opět nepřezkoumatelná.

42. K bodu 9 vyjádření žalovaného konstatoval, že ani v jednom ze správních rozhodnutí není zmínka o zákonu č. 326/2017 Sb. Často užívaná fráze „zákon XY, ve znění pozdějších předpisů“ není žádným důkazem toho, že správní orgány zohlednily rozhodné právo při posuzování případu. Je tomu právě naopak, neboť v záhlaví napadeného rozhodnutí žalovaného je výslovně napsáno, že krajský úřad posuzoval věc podle zákona ve znění účinném do 31. 10. 2017. Ohledně aplikace novelizované úpravy ZPV žalobce uvádí, že zjišťovací řízení je procesem těsně souvisejícím se samotným posuzováním vlivů na životní prostředí. Ne nadarmo se tak zjišťovací řízení označuje jako „malá EIA“ a posuzování vlivů jako „velká EIA“. Žalobce je přesvědčen, že i v rámci zjišťovacího řízení byl krajský úřad povinen vycházet z podkladů aktuálních k datu rozhodování, nikoli z podkladů doložených k datu podání oznámení. Nedávalo by smysl, aby mezi „malou EIA“ a „velkou EIA“ byl rozdíl co do momentu, ke kterému má být zjišťován skutkový stav, neboť „malá EIA“ může být základem pro navazující „velkou EIA“. Pokud v důsledku pochybení správních orgánů došlo k významnému prodloužení zjišťovacího řízení, bylo zcela na místě, aby správní orgány rozhodovaly podle skutkového a právního stavu platného v době jejich rozhodování, tedy k začátku roku 2018. Za tím účelem měly revidovat i získané podklady, což však neučinily. Proto je z jejich strany v kontextu § 3 správního řádu pouhou spekulací, že nedošlo k žádné významné změně v území. Ve smyslu citovaného rozsudku Městského soudu v Praze je důkazní břemeno ohledně relevantnosti a aktuálnosti jednotlivých podkladů právě na správních orgánech. V posuzovaném případě jej však správní orgány neunesly.
43. K bodu 10 vyjádření žalovaného namítal, že odpověď žalovaného možná odpovídá akademickému pojednání o tom, jak funguje veřejná správa, nereflktuje však fakticitu předloženého případu. Je zákonnou povinností toho kterého správního orgánu chránit veřejný zájem na svěřeném úseku veřejné správy. Otázka, zda tento zájem ale reálně chránil, nijak nesouvisí s právním vymezením činnosti daného správního orgánu. V konkrétních případech je nutné posuzovat materiálně, nakolik byl veřejný zájem chráněn, nikoli formálně tak, že pokud správní orgán vyvinul alespoň nějakou činnost (zaslal stanovisko jakéhokoli obsahu), veřejný zájem tímto způsobem hájil. Žalobce odkazuje na text žaloby, v níž podrobně uvedl důvody, které zpochybňují stanoviska dotčených orgánů. Ve vztahu k jednotlivým podkladům pak žalobce rozvádí zejména žalobní bod čl. IV písm. g) žaloby takto: vyjádření Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje ze dne 14. 7. 2016, č.j. KHSPL 16549/21/2016 - z obsahuje zřejmé, že vyjádření je prostým opisem skutečností z oznámení, ale prakticky neobsahuje žádnou hodnotící část, v níž by bylo popsáno, že záměr nemůže mít vliv na životní prostředí, vyjádření statutárního města Plzeň ze dne 16. 6. 2016, č.j. MMP/ 159745/16 - zcela opomnělo význam zjišťovacího řízení, neboť jeho obsahem je pouze otázka souladu záměru s územním plánem; vyjádření

zcela postrádá hodnocení, zda záměr může mít vliv na životní prostředí, vyjádření České inspekce životního prostředí ze dne 13. 7. 2016, zn. ČIŽP/43/ŘI/1600174. 032N - obsahuje převážně plochá konstatování, že inspekce nepožaduje další posuzování záměru. Ochrana ovzduší inspekce vyřešila odkazem na rozptylovou studii, která je jednak neaktuální, jednak žalobce doložil nedostatečnost jejích závěrů. Nakonec se však jedná i o podklad doložený žalobcem. Městský soud v Praze přesvědčivě vysvětlil, že správní orgány jsou povinny kriticky hodnotit podklady předložené oznamovatelem, nikoli z nich vycházet. Sřet zájmu je v takových případech zřejmý (bod 71 rozsudku). Žalovaný vychází nekriticky ze stanoviska inspekce, která vycházela nekriticky z podkladů vytvořených oznamovatelem, jenž přirozeně nemá zájem na tom, aby byl jeho záměr posuzován dále podle ZPV. Je tak zjevné, že ochrana veřejného zájmu a kritické hodnocení záměru bylo v dané věci pouze iluzorní, vyjádření Magistrátu města Plzně, odbor životního prostředí, ze dne 11. 7. 2016, č.j. MMP/159632/16 - jen ploše konstatuje, že k záměru nemá připomínky, pročez zcela chybí posouzení otázky, zda záměr může mít vliv na životní prostředí. Ve vztahu k ochraně přírody a krajiny je naopak podstatné vyjádření, že dotčený pozemek p.č. 664/16, k.ú. Litice, je součástí plochy přírodní, navrženého regionální biokoridoru. Tuto skutečnost správní orgány vůbec nezohlednily, ač se o vyjádření dotčených orgánů opírají.

44. Žalobce konstatoval, že pro žalovaného jsou vyjádření dotčených orgánů s určitou nadsázkou zaklínadlem, ke kterému se stále vrací v případě naléhání žalobce, aby správní orgány věc posuzovaly v souladu s § 3 správního řádu. Z výše uvedeného přehledu stanovisek je však zjevné, že se jedná o zaklínadlo poměrně chatrné a neúčinné, neboť jednotlivá vyjádření reálně neobsahují hodnocení záměru ve vztahu k zjišťovacímu řízení. Buď jsou vyjádření plochá, nebo zcela chybí hodnocení a na jejich místě je jen opis údajů z oznámení. Některé správní orgány pak ani nepochopily, k jakým otázkám se mají vyjadřovat, a uváděly nerelevantní skutečnosti. Žalobce proto žádá správní soud, aby hodnotil jednotlivé podklady materiálně a nepřistoupil na zaklínání žalovaného, které je založeno jen na formální autoritě a odbornosti dotčených správních orgánů. Žádost, aby jednotlivá stanoviska byla přezkoumána nadřízenými orgány, považuje žalobce za zcela legitimní. Žalobce se domnívá, že se mu v rámci odvolání, které obsahuje podrobné a konkrétní výtky, podařilo zpochybnit závěry dotčených správních orgánů i žalovaného, který z nich vychází.

VI.

Vyjádření účastníků a osoby zúčastněné na řízení při jednání

45. Účastníci i osoba zúčastněná na řízení při jednání setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

VII.

Posouzení věci soudem

46. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

47. Předně je nezbytné uvést, že směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU ze dne 13. 12. 2011, o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (dále jen „směrnice“), jak uvedeno v jejím úvodu v bodu 7, byla přijata

proto, že: „Povolení pro veřejné a soukromé záměry, které by mohly mít významný vliv na životní prostředí, by mělo být vydáno jen po předchozím posouzení jejich případných významných vlivů na životní prostředí. Toto posuzování by mělo být prováděno na základě přiměřených informací poskytnutých oznamovatelem, které mohou být doplněny orgány a veřejností, kterých se uvažovaný záměr může týkat.“

48. Uvedený záměr je potvrzen hned článkem 1 odst. 1 směrnice, podle kterého se směrnice vztahuje na posuzování vlivů těch veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí, které by mohly mít významný vliv na životní prostředí.
49. Směrnice tak vymezuje základní zásadu, podle které *„každý veřejný a soukromý záměr, který by mohl mít významný vliv na životní prostředí, musí být podroben posuzování vlivů na životní prostředí“*. Tuto zásadu je nezbytné mít na paměti při výkladu každého ustanovení směrnice, tak právní úpravy členských států.
50. V čl. 4 odst. 1 a 2 směrnice je pak uvedeno, že posouzení v souladu s články 5 až 10 podléhají záměry uvedené v příloze I a pokud jde o záměry uvedené v příloze II, určí členské státy, zda záměr podléhá posouzení v souladu s články 5 až 10. Členské státy provedou toto určení na základě: a) přezkoumání každého jednotlivého případu; nebo b) prahových hodnot nebo kritérií stanovených členským státem. Členské státy se mohou rozhodnout používat oba postupy uvedené v písmenech a) a b). Na základě čl. 4 odst. 3 směrnice v případě přezkoumávání každého jednotlivého případu nebo při stanovení kritérií nebo prahových hodnot pro účely odstavce 2 jsou brána v úvahu odpovídající kritéria výběru uvedená v příloze III. Členské státy mohou stanovit prahové hodnoty nebo kritéria, na jejichž základě určí, kdy záměry nemusí podléhat určení podle odstavců 4 a 5 ani posouzení vlivů na životní prostředí, nebo prahové hodnoty a kritéria, na jejichž základě určí, kdy záměry musí v každém případě podléhat posouzení vlivů na životní prostředí, aniž by podléhaly určení podle odstavců 4 a 5.
51. Zneužívání výše zmiňovaných článků směrnice k porušení výše zmíněné základní zásady je zapovězeno konstantní judikaturou Soudního dvora Evropské unie. Soudní dvůr Evropské unie například v rozsudku ze dne 16. 7. 2009, C-427/07, v bodech 40-42 uvedl: *„Podle čl. 4 odst. 2 směrnice 85/337, ve znění směrnice 97/11, určí členské státy pro záměry uvedené v příloze II této pozměněné směrnice buď na základě přezkoumání každého jednotlivého případu, nebo prahových hodnot nebo kritérií, zda záměry podléhají posouzení jejich vlivu na životní prostředí v souladu s články 5 až 10 uvedené směrnice. Podle téhož ustanovení se členské státy mohou také rozhodnout používat oba tyto postupy. I když je členským státům přiznán prostor pro uvážení za účelem upřesnění určitých druhů záměrů, které budou podléhat posouzení, nebo stanovení použitelných kritérií nebo prahových hodnot, je tento prostor pro uvážení omezen povinností stanovenou v čl. 2 odst. 1 směrnice 85/337, ve znění směrnice 97/11, podrobit záměry, které mohou mít významný vliv na životní prostředí mimo jiné v důsledku své povahy, rozsahu nebo umístění, studii o vlivu na životní prostředí (viz rozsudky ze dne 24. října 1996, Kraaijeveld a další, C-72/95, Recueil, s. I-5403, bod 50, ze dne 28. února 2008, Abraham a další, C-2/07, Sb. rozh. s. I-1197, bod 37, jakož i ze dne 30. dubna 2009, Mellor, C-75/08, Sb. rozh. s. I-0000, bod 50). V tomto ohledu již Soudní dvůr rozhodl, že členský stát, který by stanovil kritéria nebo prahové hodnoty na takové úrovni, že by v praxi celá kategorie záměrů byla předem vyňata z povinnosti přezkumu vlivu, by překročil prostor pro uvážení, který má na základě čl. 2 odst. 1 a čl. 4 odst. 2 uvedené pozměněné směrnice, ledaže by všechny vyloučené záměry mohly být považovány na základě celkového posouzení za záměry, které nemohou („susceptible“ tzn. nejsou způsobitelné, pozn. soudu na základě autentického*

znění rozsudku) *mít významný vliv na životní prostředí (viz výše uvedený rozsudek Kraaijeveld a další, bod 53, jakož i rozsudek ze dne 16. září 1999, WWF a další, C-435/97, Recueil, s. I-5613, bod 38).*“

52. Dlužno doplnit, že směrnice v příloze II v členění podle oborů velké množství potenciálních záměrů. Ve vztahu k nyní souzené věci lze zmínit například „*vrty pro zásobování vodou*“ (bod 2 písm. d) oddíl III), „*záměry rozvoje průmyslových oblastí*“ (bod 10 písm. a)), „*záměry rozvoje měst, včetně výstavby obchodních center a parkovišť*“ (bod 10 písm. b)), „*výstavba silnic, přístavů a přístavních zařízení, včetně rybářských přístavů (záměry neuvedené v příloze I)*“ (bod 10 písm. e)).

B.

53. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí jsou předmětem posuzování podle tohoto zákona záměry uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu kategorii I a změny těchto záměrů, pokud změna záměru vlastní kapacitou nebo rozsahem dosáhne příslušné limitní hodnoty, je-li uvedena; tyto záměry a změny záměrů podléhají posouzení vlivů záměru na životní prostředí vždy. Dále změny záměru uvedeného v příloze č. 1 k tomuto zákonu kategorii I, které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí, zejména pokud má být významně zvýšena jeho kapacita a rozsah nebo pokud se významně mění jeho technologie, řízení provozu nebo způsob užívání a nejedná-li se o změny podle písmene a); tyto změny záměrů podléhají posouzení vlivů záměru na životní prostředí, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení (§ 4 odst. 1 písm. b) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí).
54. Podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí jsou předmětem posuzování podle tohoto zákona také záměry uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu kategorii II a změny těchto záměrů, pokud změna záměru vlastní kapacitou nebo rozsahem dosáhne příslušné limitní hodnoty, je-li uvedena, nebo které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí, zejména pokud má být významně zvýšena jeho kapacita a rozsah nebo pokud se významně mění jeho technologie, řízení provozu nebo způsob užívání; tyto záměry a změny záměrů podléhají posouzení vlivů záměru na životní prostředí, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení.
55. Podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí jsou předmětem posuzování podle tohoto zákona dále záměry podle § 3 písm. a) bodu 2; tyto záměry podléhají posouzení vlivů záměru na životní prostředí, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení. V ustanovení § 3 písm. a) bod 2 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí je uvedeno, že pro účely tohoto zákona se rozumí záměrem stavby, zařízení, činnosti a technologie, které podle stanoviska orgánu ochrany přírody vydaného podle zákona o ochraně přírody a krajiny mohou samostatně nebo ve spojení s jinými významně ovlivnit předmět ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti). Na základě § 1 zákona o ochraně přírody a krajiny je účelem zákona přispět k udržení a obnově přírodní rovnováhy v krajině, k ochraně rozmanitostí forem života, přírodních hodnot a krás, k šetrnému hospodaření s přírodními zdroji a vytvořit v souladu s právem Evropských společenství v České republice soustavu Natura 2000. Přitom je nutno zohlednit hospodářské, sociální a kulturní potřeby obyvatel a regionální a místní poměry.
56. Vycházejíc z právě citovaných zákonných ustanovení, lze dospět k závěru, že právní úprava umožňuje, aby „*každý veřejný a soukromý záměr, který by mohl mít významný vliv na životní prostředí, musí být podroben posuzování vlivů na životní prostředí*“. Buď se tak

stane na základě toho, že je tento záměr 1. uveden v příloze č. 1 k zákonu o posuzování vlivů na životní prostředí kategorii I za podmínek uvedených v ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, nebo 2. uveden v příloze č. 1 k tomuto zákonu kategorii II za podmínek uvedených v ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, anebo 3. jedná se o záměr neuvedený v příloze č. 1 k zákonu o posuzování vlivů na životní prostředí kategorii I ani kategorii II, avšak u kterého tak ve svém stanovisku vydaném podle zákona o ochraně přírody a krajiny určí orgán ochrany přírody. Dlužno na tomto místě doplnit, že orgán ochrany přírody je tak povinen učinit vždy, když by záměr „mohl mít významný vliv na životní prostředí“. Opačný výklad by mohl vést k popření základní zásady vymezené v bodu 41 tohoto rozsudku, respektive postupu v přímém rozporu se směrnicí.

C.

57. V nyní souzené věci se nejednalo o záměr uvedený v příloze č. 1 kategorii I k zákonu o posuzování vlivů na životní prostředí, tudíž eventuálnímu „posuzování vlivů na životní prostředí“ muselo předcházet „zjišťovací řízení“. Na základě ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) a § 4 odst. 1 písm. f) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí tyto „zbylé“ záměry podléhají posouzení vlivů záměru na životní prostředí, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení.
58. Podle § 7 odst. 2 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí je u záměrů a změn záměrů uvedených v § 4 odst. 1 písm. b) až h) cílem zjišťovacího řízení zjištění, zda záměr nebo jeho změna může mít významný vliv na životní prostředí, případně zda záměr může samostatně nebo ve spojení s jinými mít významný vliv na předmět ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti, a tedy podléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle tohoto zákona. Podléhá-li záměr posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle tohoto zákona, je předmětem zjišťovacího řízení také upřesnění podle odstavce 1.
59. Pokud jde o cíl vlastního posuzování vlivů, tento vyplývá z ustanovení § 5 odst. 1, 3 a 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Posuzování zahrnuje zjištění, popis, posouzení a vyhodnocení předpokládaných přímých a nepřímých významných vlivů provedení i neprovedení záměru na životní prostředí. Při posuzování záměru se hodnotí vlivy na životní prostředí při jeho přípravě, provádění, provozování i jeho případné ukončení, popřípadě důsledky jeho likvidace a dále sanace nebo rekultivace území, pokud povinnost sanace nebo rekultivace stanoví zvláštní právní předpis. Posuzují se vlivy související s běžným provozováním záměru i vlivy vyplývající ze zranitelnosti záměru vůči závažným nehodám nebo katastrofám, které jsou pro daný záměr relevantní. Posuzování záměru zahrnuje i návrh opatření k předcházení možným významným negativním vlivům na životní prostředí provedením záměru, k vyloučení, snížení, zmírnění nebo minimalizaci těchto vlivů, popřípadě ke zvýšení příznivých vlivů na životní prostředí provedením záměru, a to včetně vyhodnocení předpokládaných účinků navrhovaných opatření, a dále návrh opatření k monitorování možných významných negativních vlivů na životní prostředí, nevyplývají-li z požadavků jiných právních předpisů.
60. Na tomto místě je vhodné uvést, že pro posudek zpracováváný v rámci posuzování vlivů zákon o posuzování vlivů na životní prostředí v ustanovení § 9 odst. 4 a 5 stanoví, že pokud si zpracovatel posudku vyžádá dílčí podklady k ověření údajů o vlivech provedení záměru na životní prostředí od jiných odborníků, je povinen tuto skutečnost v posudku

uvést. Ten, kdo se podílel na zpracování oznámení nebo dokumentace, se nemůže ani dílčím způsobem zúčastnit na zpracování posudku. Zpracovatel posudku nesmí posuzovanou dokumentaci připravovat ani ji doplňovat.

61. Výsledkem zjišťovacího řízení je buď *„odůvodněný písemný závěr o tom, že záměr podléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí“* nebo *„rozhodnutí o tom, že záměr nepodléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí“*. Podle § 7 odst. 5 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí dojde-li příslušný úřad k závěru, že záměr podle odstavce 2 podléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle tohoto zákona, vydá o tom odůvodněný písemný závěr obsahující základní údaje o záměru v rozsahu bodů B.I.1. až B.I.4. a B.I.6. přílohy č. 3 k tomuto zákonu a úvahy, kterými se řídil při hodnocení kritérií uvedených v příloze č. 2 k tomuto zákonu. Podle § 7 odst. 5 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí dojde-li příslušný úřad k závěru, že záměr podle odstavce 2 nepodléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle tohoto zákona, vydá o tom rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. V rozhodnutí se uvedou základní údaje o záměru v rozsahu bodů B.I.1. až B.I.4. a B.I.6. přílohy č. 3 k tomuto zákonu a úvahy, kterými se příslušný úřad řídil při hodnocení kritérií uvedených v příloze č. 2 k tomuto zákonu. Rozhodnutí se zveřejňuje způsobem podle § 16 a doručuje veřejnou vyhláškou. Právo podat odvolání proti rozhodnutí má oznamovatel a dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2. Splnění podmínek podle § 3 písm. i) bodu 2 doloží dotčená veřejnost v odvolání.
62. Výsledkem posouzení vlivů záměru na životní prostředí je pak *„souhlasné“* nebo *„nesouhlasné stanovisko“*. V případě *„souhlasného stanoviska“* jsou na základě ustanovení § 9a odst. 1 a přílohy č. 6 části I bodu 8 a 9 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí jeho součástí *„podmínky pro fázi přípravy záměru, realizace (výstavby) záměru, provozu záměru, popřípadě podmínky pro fázi ukončení provozu záměru za účelem prevence, vyloučení, snížení, popřípadě kompenzace negativních vlivů záměru na životní prostředí a veřejné zdraví“* a *„podmínky pro monitorování a rozbor vlivů záměru na životní prostředí (parametry, délka sledování) přiměřené povaze, umístění a rozsahu záměru a významnosti jeho vlivů na životní prostředí“*.
63. Dlužno doplnit, že podle § 7 odst. 4 věta první zákona o posuzování vlivů na životní prostředí zjišťovací řízení ukončí příslušný úřad nejdéle do 45 dnů ode dne zveřejnění informace o oznámení podle § 16; v odůvodněných, zvláště složitých, případech může být tato lhůta překročena, nejdéle však o 25 dnů.

D.

64. Ze shora uvedených citací ustanovení zákona o posuzování vlivů na životní prostředí vyplývá, že cílem zjišťovacího řízení zjištění je zjištění, *„zda záměr nebo jeho změna může mít významný vliv na životní prostředí“*. Je třeba zdůraznit, že zákon používá výslovně slovo *„může“*. Pro výsledek zjišťovacího řízení tak není podstatné zjištění, zda záměr nebo jeho změna *„bude“* či *„nebude“* mít významný vliv na životní prostředí, nýbrž zjištění, zda významný vliv mít *„může“* či *„nemůže“*.
65. *„Rozhodnutí o tom, že záměr nepodléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí“*, resp. *„nemůže mít významný vliv na životní prostředí“*, musí být výsledkem zcela jednoznačných zjištění o tom, že záměr nebo jeho změna *„nemůže“* mít *„významný vliv na životní prostředí“*, resp. jak stanoví ustanovení § 2 věta první zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, nebude mít významný vliv na *„obyvatelstvo a veřejné zdraví a na životní prostředí, živočichy a rostliny, ekosystémy, biologickou rozmanitost, půdu, vodu, ovzduší, klima“*.

a krajinu, přírodní zdroje, hmotný majetek a kulturní dědictví, vymezené zvláštními právními předpisy a na jejich vzájemné působení a souvislosti.“ „Možnost významného vlivu“ je potřebné ve zjišťovacím řízení zcela vyloučit. Slovy shora citované judikatury Soudního dvora Evropské unie se bude jednat o záměry či jejich změny, které „nejdou způsobit mít významný vliv na životní prostředí“. Pokud se o takový záměr nebo jeho změnu jednat nebude, je nezbytné vydat „odůvodněný písemný závěr o tom, že záměr podléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí“.

66. Teprve výsledkem posouzení vlivů záměru na životní prostředí je pak závěr o tom, zda záměr nebo jeho změna „bude“ či „nebude“ mít „významný vliv na životní prostředí“, resp. jaká opatření je nezbytné učinit, aby negativní vliv na životní prostředí neměl.
67. Skutečnost, že vydání rozhodnutí o tom, že záměr nepodléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí, je ve zjišťovacím řízení omezeno výhradně na zcela jednoznačné případy, je podtržena i krátkostí lhůty, která je zákonodárcem správnímu orgánu stanovena pro ukončení zjišťovacího řízení. Ve lhůtě 45 dnů ode dne zveřejnění informace o oznámení, resp. 70 dnů, nemůže být správní orgán objektivně schopen v případě nejednoznačných případů, možnost „významného vlivu na životní prostředí“ zcela vyloučit.
68. Dlužno doplnit, že zákon nestanoví, co míní vlivem „významným“. Nepůjde tedy o „prostý“ vliv, nýbrž vliv určité intenzity. Při výkladu tohoto ustanovení je určitým vodítkem § 7 odst. 3 věta první zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, podle kterého zjišťovací řízení se zahajuje na podkladě oznámení a provádí se podle kritérií uvedených v příloze č. 2 k tomuto zákonu. Z obsahu přílohy č. 2, resp. kritérií pro zjišťovací řízení, pak lze dovodit, že „významným“ vlivem bude vliv, který je způsobilý ovlivnit, resp. ohrozit „předmět zkoumání“. Tj. například ohrozit „využívání přírodních zdrojů, zejména půdy, vody a biologické rozmanitosti (část I. bod 3 přílohy č. 2)“, být „rizikem závažných nehod nebo katastrof relevantních pro záměr, včetně nehod a katastrof způsobených změnou klimatu, v souladu s vědeckými poznatky (část I. bod 6 přílohy č. 2)“, „rizikem pro veřejné zdraví (např. v důsledku kontaminace vod, znečištění ovzduší a hlukového zatížení), (část I. bod 7 přílohy č. 2)“, ohrozit „stávající a schválené využívání území a priority jeho trvale udržitelného využívání (část II. bod 1 přílohy č. 2)“, „relativní zastoupení, dostupnost, kvalitu a schopnost regenerace přírodních zdrojů (včetně půdy, vody a biologické rozmanitosti) v oblasti, včetně její podzemní části (část II. bod 2 přílohy č. 2)“, „schopnost přírodního prostředí snášet zátěž (část II. bod 3 přílohy č. 2)“, „obyvatelstvo a veřejné zdraví, živočichy a rostliny, ekosystémy, biologickou rozmanitost, půdu, vodu, ovzduší, klima a krajinu, přírodní zdroje, hmotný majetek a kulturní dědictví (část III. přílohy č. 2 ve spojení s § 2 věta první zákona o posuzování vlivů na životní prostředí)“.
69. Nelze neuvést, že prvoinstanční orgán ani žalovaný výklad pojmu „významný vliv“ neprovedl.
70. Podle § 7 odst. 3 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí zjišťovací řízení se zahajuje na podkladě oznámení a provádí se podle kritérií uvedených v příloze č. 2 k tomuto zákonu. Při určování, zda záměr nebo změna záměru může mít významné vlivy na životní prostředí, přihlíží příslušný úřad vždy k a) povaze a rozsahu záměru a jeho umístění, b) okolnosti, zda záměr nebo změna záměru svou kapacitou dosahuje limitních hodnot uvedených u záměrů příslušného druhu v příloze č. 1 k tomuto zákonu kategorie II, c) obdrženým vyjádřením veřejnosti, dotčené veřejnosti, dotčených orgánů a dotčených územních samosprávných celků.

71. Z právě citovaného ustanovení vyplývá, že podkladem pro učinění závěrů ve zjišťovacím řízení je zejména oznámení oznamovatele, obdržené vyjádření veřejnosti, dotčené veřejnosti, dotčených orgánů a dotčených územních samosprávných celků. Pokud jde o oznámení oznamovatele, je k němu potřebné přistupovat s určitou mírou obezřetnosti, neboť je předkládáno přímo oznamovatelem a je zpracováno na základě jeho požadavků. Nemusí se tak vždy jednat o zcela objektivní podklad. Této skutečnosti si výslovně v ustanovení § 9 odst. 4 a 5 je vědom i zákonodárce, když, pokud jde o posudek zpracováváný v rámci posuzování vlivů na životní prostředí, stanovil, že *„ten, kdo se podílel na zpracování oznámení nebo dokumentace, se nemůže ani dílčím způsobem zúčastnit na zpracování posudku a že zpracovatel posudku nesmí posuzovanou dokumentaci přepracovávat ani ji doplňovat.“*

E.

72. Aplikujíc shora uvedené závěry na napadené a prvoinstanční rozhodnutí, je nezbytné dospět k závěru o jejich nezákonnosti.

a)

73. Předně je nezbytné uvést, že je nesprávným již výrok prvoinstančního rozhodnutí, kterým bylo vysloveno, že: *„záměr „Průmyslový park Litice“ nemá významný vliv na životní prostředí a veřejné zdraví a nebude posuzován podle zákona“*. Totožný závěr učinil i žalovaný, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 8 uvedl: *„Na základě výše uvedeného dospělo ministerstvo k závěru o tom, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. KÚPK vycházel v procesu zjišťovacího řízení ze zákonem stanovených podkladů, v jejichž obsahu je dostatek informací pro kvalifikovaný závěr o tom, že záměr nemá významný vliv na životní prostředí a veřejné zdraví a nebude tak podléhat posuzování vlivů dle ZoPV.“*
74. Správní orgány učinily v rámci zjišťovacího řízení nesprávný závěr o tom, že záměr „nemá“ významný vliv na životní prostředí, ač jejich povinností bylo zabývat se tím, zda záměr „může“ či „nemůže“ mít významný vliv na životní prostředí. Správní orgány tak ve své podstatě provedly vlastní posouzení vlivů záměru na životní prostředí se závěrem, že *„budou-li učiněna oznamovatelem navržená opatření k předcházení možným významným negativním vlivům na životní prostředí, k vyloučení, snížení, zmírnění nebo minimalizaci těchto vlivů“*, záměr *„nebude mít významný vliv na životní prostředí“*.
75. Správní orgány však zcela pominuly, že k učinění jimi přijatému závěru musí nejprve předcházet zjišťovací řízení s výsledkem, že záměr *„může mít významný vliv na životní prostředí“*. Teprve poté následuje vlastní posouzení vlivů záměru na životní prostředí, a to formalizovaným zákonem stanoveným způsobem včetně zadání zpracování nezávislého posudku a eventuálního stanovení podmínek pro fázi přípravy záměru, realizace (výstavby) záměru, provozu záměru, popřípadě podmínek pro fázi ukončení provozu záměru za účelem prevence, vyloučení, snížení, popřípadě kompenzace negativních vlivů záměru na životní prostředí a veřejné zdraví a podmínek pro monitorování a rozbor vlivů záměru na životní prostředí (parametry, délka sledování) přiměřené povaze, umístění a rozsahu záměru a významnosti jeho vlivů na životní prostředí.
76. Nesprávnost přístupu správních orgánů se prolíná celým obsahem jejich rozhodnutí.
77. V prvoinstančním rozhodnutí bylo například na straně 13 uvedeno: *„Hluková zátěž z provozu záměru je řešena v samostatné hlukové studii a dle závěrů této studie lze konstatovat,*

že provoz záměru nebude znamenat ovlivnění nad rámec limitů daných zákonnými normami při realizaci doporučených opatření, která budou v rámci výstavby záměru realizována.“ Na téže straně bylo uvedeno: „Ze závěrů rozptylové studie vyplývá, že záměr je akceptovatelný ve všech sledovaných hlediscích s tím, že doprava bude směřována na silnici I/27 a bude zajištěna důsledná kontrola zařízení v objektech tak, aby bylo zabráněno v maximální míře havarijním stavům. Toto je jednoznačně záměrem deklarováno, a tudíž lze považovat imisní příspěvek provozu záměru za nevýznamný.“ Na straně 14 bylo uvedeno: „Možnosti vzniku závažné nehody či katastrofy s negativním dopadem na ovzduší, vodu, půdu, faunu a floru, geologické podmínky a zdraví obyvatel souvisí s charakterem záměru a lze je technickými opatřeními snížit na minimum. Lze předpokládat rizika závažných nehod při havárii dopravního prostředku s únikem provozních kapalin, požáru objektu, kontaminace povrchových a podzemních vod při rozlití nebezpečných chemických látek a směsí, případně exploze rozvodu plynu. Nicméně při dodržení provozních předpisů je varianta závažné nehody či katastrofy velmi nepravděpodobná.“ Na téže straně bylo uvedeno: „Veškerá možná rizika pro veřejné zdraví jsou popsána ve výše uvedených kapitolách, týkajících se řešení otázek hlukové zátěže, ovlivnění okolí imisemi a emisemi z provozu záměru a možné kontaminace vod. Provoz záměru při dodržení provozních podmínek a zákonných ustanovení nemůže významně ovlivnit veřejné zdraví. K tomu jsou přizpůsobena i navržená ochranná a kompenzační opatření z hlediska hluku (zemní val, výsadba stromového pásu), prašnosti (ozelenění) a zamezení kontaminace vod (odlučovač ropných látek, svedení splaškových vod na městskou ČOV).“ Na straně 17 a 18 bylo uvedeno: „Záměr je situován mimo obydlenou oblast cca 200 m od nejbližší obytné zástavby. Západně od areálu je plánována bytová výstavba, vliv na tuto budoucí zástavbu bude eliminován ochranným zemním válelem se stromovým pásem.“ Na straně 18 bylo dále uvedeno: „Negativní ovlivnění obyvatel v blízkosti záměru během doby výstavby je akceptovatelné tak, jak vyplývá ze závěrů hlukové studie. Vlivy (prašnost, hluk) budou soustředěny pouze do časového období vymezeného realizací stavby a těsného sousedství stavby.“ Na straně 18 a následující straně bylo uvedeno, že „za nejzávažnější problémy z hlediska možných vlivů na životní prostředí lze považovat znečištění ovzduší, znečištění podzemních vod, kontaminaci půdy, hlukovou zátěž a s tím související ovlivnění obyvatel obce. V případě realizace záměru se však významné negativní vlivy na životní prostředí a veřejné nepředpokládají. Záměr neznámá zhoršení stavu v území oproti stávajícímu stavu.“ a že „v případě realizace záměru v předmětné lokalitě se za dodržení provozní kázně významné negativní vlivy na životní prostředí nepředpokládají“. Na straně 19 bylo dále uvedeno: „Vlivy vyvolané záměrem, tj. zejména hlukové a imisní zatížení lokality, budou nejvíce patrné v průběhu výstavby, která je však časově omezená.“ Na téže straně bylo dále uvedeno: „Jako nejproblémovější jevy v území byly identifikovány zajištění ochrany ovzduší (emise polutantů z dopravy), zajištění ochrany vod a půdy před případnou kontaminací závadnými látkami a hluková zátěž v průběhu výstavby a provozu záměru. Se zohledněním upozornění a připomínek příslušných úřadů v rámci navazujících řízení vedoucích k realizaci záměru lze konstatovat, že záměr nevyvolává významné negativní vlivy na životní prostředí.“ Dále zde bylo uvedeno: „Západně od areálu je plánována bytová výstavba, jejíž rozsah je navržen až do těsné blízkosti záměru, k oddělení tohoto území bude vytvořen zemní val, který bude osazen keřovou a stromovou linií.“ Na straně 20 pak bylo uvedeno: „Již v rámci projednávaného oznámení záměru jsou navržena opatření, která výrazně eliminují vliv záměru na okolní zástavbu a životní prostředí (např. zemní val na západní straně areálu s keřovou a stromovou linií, samostatné napojení areálu bez interakce s bytovou zástavbou Litic). Nutno konstatovat, že k realizaci předmětného záměru bude vydáno několik rozhodnutí správních orgánů jak na úseku

stavebního řádu, tak na úseku ochrany životního prostředí. V rámci těchto řízení mohou být uplatněny jak ze strany správních úřadů, tak veřejnosti, dotčené veřejnosti či územně samosprávných celků další připomínky, které mohou vést k další eliminaci již popsanych nepatrných vlivů provozu záměru.“

78. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 5 uvedl: „Co se týká navržených kompenzačních opatření v rámci napadeného rozhodnutí, je ministerstvo s ohledem na stanoviska dotčených orgánů, zejména pak Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje, toho názoru, že tato jsou z hlediska eliminace možných nežádoucích vlivů záměru dostatečná a účelná. Doprava je obecně regulována celou řadou právních norem zajišťující minimalizaci jejího vlivu na okolí včetně zamezení znečišťování pozemních komunikací a jejich poškozování či zajištění přepravovaného nákladu během dopravy zaplachtováním apod. Je proto irelevantní zahrnovat obdobné podmínky do jakéhokoli rozhodnutí stran záměru pro fázi jeho výstavby. Nedostatečnost opatření v podobě protihlukové stěny a zemního valu s výsadbou ministerstvo rovněž neshledává. Lze sice odvolateli přisvědčit v tom, že vybudování valu spojeného s nutností určité úrovně vzrůstu osázené vegetace vyžaduje určitou dobu, avšak zemní val je navrhován především s ohledem na ochranu plánované obytné zástavby, která má k záměru v budoucnu přiléhat a má být zemním válem a parkovým pásem podél něj od záměru oddělena. Lze tak předpokládat, že v době možného budování této nové obytné zástavby již bude zemní val plně funkčním prvkem. Ohledně zajištění skutečného provedení kompenzačních opatření nutno odkázat na úlohu stavebního úřadu, který bude záměr posuzovat v dalším řízení. Celá řada opatření (především tedy vybudování zmiňovaného valu a protihlukové stěny) bude nezbytná z důvodu dodržení imisních a emisních limitů záměru, tudíž stavební úřad bude povinen tyto v rámci projektu záměru vyžadovat. Přestože závěr zjišťovacího řízení v podobě napadeného rozhodnutí není pro navazující řízení podkladem ex lege závazným, bude povinnosti stavebního úřadu přihlídnout ke všemu, co v řízení vyjde najevo, tedy rovněž k obsahu napadeného rozhodnutí, stejně jako k dalším podkladům záměru řešící vliv hluku a prachových emisí záměru.“
79. Skutečnost, že v dané věci nebylo možné „významný vliv na životní prostředí“ zcela vyloučit, vyplývala již ze samotného oznámení oznamovatele a jeho příloh.
80. V závěru oznámení na straně 60 bylo například uvedeno: „Z hodnocení vlivu záměru na životní prostředí vyplývá, že realizace a provoz nebudou mít významný negativní vliv na životní prostředí při respektování stanovených postupů a technologií, které povedou k minimalizaci negativních dopadů na životní prostředí.“ V rekapitulaci na straně 62 bylo uvedeno: „Realizace záměru za předpokladu dodržení všech norem, pracovní a technologické kázně, řádné evidence a zacházení s odpady nepřinese pro okolí žádná rizika bezpečnostní, ekologická ani požární, která by mohla nepříznivě působit na okolí“.
81. V závěru rozptylové studie, která byla přílohou oznámení a byla vypracována osobou totožnou s osobou, která zpracovala oznámení, bylo uvedeno: „Celkově lze konstatovat, že realizací záměru dojde k určitému navýšení emisí z provozovaného areálu, které však lze považovat za akceptovatelné v území. I z hlediska emisí je nezbytné, aby doprava byla vedena na hlavní komunikační síť v území. Během provozu je nutno zajistit pravidelnou kontrolu a údržbu zařízení, tak aby se předešlo případným poruchám, odchylkám v provozu. V rámci provozu budou prováděna pravidelná měření emisí zařízení dle platných zákonných norem“.
82. V akustické studii, která byla přílohou oznámení a byla vypracována osobou totožnou s osobou, která zpracovala oznámení, bylo na straně 20 uvedeno: „Aby záměr mohl plnit

hygienické limity, byla navržena následující opatření: Na západní straně areálu bude vybudován územní val, který odstíní obytnou zástavbu od zóny. Jedná se o zemní val dosahující výšky 6 m nad úroveň terénu. Val je dále osazen ochrannou zelení ta bude obsahovat keřové i stromové patro z opadavých i neopadavých dřevin pro zachování kompozitního bloku z hlediska pohledového i akustického. V severní části areálu bude na severní část valu navazovat protihluková stěna o výšce 5 m tak, aby bylo možné plnit hygienické limity v těsné blízkosti parkoviště v případě obytné zástavby. Stěna bude oboustranně pohltivá.“ Na straně 23 bylo uvedeno: „Z hlediska noční doby je důležité racionalizovat dopravu v území, další diskuze je v závěru. Záměr je schopen bezpečně plnit hygienické limity při dodržení opatření“. Na straně 24 bylo mezi navrženými opatřeními krom zemního valu a omezení nákladní dopravy v noční době uvedeno: „Nákladní doprava bude výhradně vedena na hlavní komunikační síť.“ Dále zde bylo uvedeno: „Záměr vzhledem k jeho povaze a možnostem splnit veškerá omezení považuji za plně realizovatelný v území.“

83. Na základě provedených citací bylo možné dospět k pouze k závěru, že záměr „nebude mít významný vliv na životní prostředí“, pokud budou splněny všechna oznamovatelem uvedená „opatření“ a současně pokud tato „opatření“ budou skutečně účinná. Odpověď na otázku, co se stane v případě, kdy tato „opatření“ nebudou dodržena nebo ve skutečnosti nebudou účinná, v oznámení ani jeho přílohách nalézt nelze. Z tohoto důvodu nebylo možné na otázku rozhodnou pro zjišťovací řízení odpovědět jinak, než že záměr „může mít významný vliv na životní prostředí.“
84. Nesprávným je i závěr žalovaného uvedený v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvedl, že „KÚPK zohlednil vyjádření dotčených orgánů, kterým je svěřena ochrana zájmů chráněných zvláštními právními předpisy, kdy tato vyjádření byla ve všech případech interpretována v souladu s jejich obsahem, přičemž výsledkem posouzení dotčených orgánů byl ve všech případech souhlas se záměrem bez požadavku dalšího posuzování.“
85. Předně je nezbytné uvést, že závěr o tom, zda je nezbytné přistoupit k posouzení vlivů na životní prostředí, resp. zda záměr „může“ nebo „nemůže“ mít významný vliv na životní prostředí, nečiní „dotčené orgány“, nýbrž prvoinstanční orgán ve spojení se žalovaným.
86. Podstatné je pak, že z obsahu „posouzení dotčených orgánů“ nebylo rozhodně možné dovozovat „bezvýhradný souhlas“.
87. Magistrát města Plzně, Odbor životního prostředí, ve vyjádření ze dne 11. 7. 2016 krom jiného uvedl, že „při stavebních pracích je nutné realizovat účinná opatření proti prašnosti“ a z hlediska ochrany přírody a krajiny uvedl: „Součástí předloženého oznámení je jen velmi hrubá koordinační situace, z níž není zřejmé podrobné řešení záměru v plochách, které jsou dle platného územního plánu součástí ploch ostatní krajinné zeleně, případně travních porostů. Pozemek p.č. 664/16 v k.ú. Litice je dle revize územního systému ekologické stability krajiny (ÚSES) zpracované jako podklad pro nový územní plán města, součástí plochy přírodní – navrženého regionálního biokoridoru 1075/03-1075/07. Z přiloženého schématu vyplývá, že v této ploše je umístěna pouze retenční nádrž, vzhledem k měřítku předložených výkresů se však k řešení dané plochy nelze vyjádřit. V územní studii, kterou bude dle vyjádření Magistrátu města Plzně, odboru stavebně správního nutno pro toto území zpracovat, je nutno řešit rovněž začlenění celého areálu do krajiny.“ Vyjádření neobsahovalo žádný „souhlas se záměrem bez požadavku dalšího posuzování.“
88. Česká inspekce životního prostředí, Oblastní inspektorát Plzeň, ve vyjádření ze dne 13. 7. 2016 na několika místech uvedla „že nepožaduje další posouzení podle zákona č. 100/2001

Sb.“, ale pokud jde o ochranu ovzduší, uvedla, že „požaduje, aby byla v období realizace záměru při zemních a stavebních pracích, kdy lze za suchého a větrného počasí očekávat zvýšenou prašnost, řádně dodržována opatření pro minimalizaci emisí prachových částic uvedená v kapitole D IV.“

89. Statutární město Plzeň ve vyjádření ze dne 14. 6. 2016 krom jiného uvedlo, že „výše uvedený záměr je z hlediska územního plánu možný, za podmínky zpracování územní studie“, že „platnost tohoto vyjádření je do doby účinnosti nového územního plánu“ a že „požaduje respektovat stanovisko Odboru životního prostředí ze dne 11. 7. 2016“. Vyjádření neobsahovalo žádný „souhlas se záměrem bez požadavku dalšího posuzování.“ Dlužno doplnit, že nový územní plán nabyl účinnosti 1. 10. 2016, tudíž vyjádření v době vydání prvoinstančního a napadeného rozhodnutí již nebylo platné.
90. Krajská hygienická stanice Plzeňského kraje ve vyjádření ze dne 14. 7. 2016 sice uvedla, že „s oznámením záměru lze souhlasit“, avšak obsah vyjádření je prostým opisem částí oznámení a jeho příloh bez jakéhokoli byť i jen náznaku hodnocení. Vyjádření neobsahovalo žádný „souhlas se záměrem bez požadavku dalšího posuzování.“

b)

91. Jak vyplývá z oznámení, oznamovatel záměr nazval „Průmyslový park Litice“ přičemž charakter záměru popsal takto: „Celý areál je navržen jako skladový, nebo pro výrobu drobnou, nerušivou pro jednoho nebo více nájemců. Druh skladovaného zboží zatím není specifikován, v rámci limitů EIA dané kategorií záměru se však nebude jednat o materiály s nebezpečnými vlastnostmi. Kapacita skladových prostor je dána obestavěným respektive využitelným prostorem skladových hal. V rámci hal bude možné provozovat i výrobu lehkou, nerušivou, která nespadá do jednotlivých kategorií EIA.“ Součástí oznámení bylo i vyjádření Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 20. 4. 2016, ve kterém bylo uvedeno: „Předmětem záměru je vybudování průmyslového parku v k.ú. Litice u Plzně. Konkrétně se bude jednat o haly pro montáž a kompletaci vstupních komponent elektronických a drobných strojních zařízení. Hlavní část výrobního provozu bude tvořena montážními linkami, kde budou postupně z dodávaných komponent kompletovány a montovány hotové výrobky.“
92. Z popisu záměru i ve vztahu k obsahu zmíněného vyjádření vyplývá, že se mělo jednat buď o „areál skladový“ nebo „areál výrobní“ anebo „areál skladově výrobní“.
93. Ve výroku prvoinstančního rozhodnutí byl záměr popsán takto: „Jedná se o výstavbu skladových komplexů, s případným umístěním drobné nerušivé výroby dle platného územního plánu města Plzně“ a dále takto: „Celý areál je navržen jako skladový, případně pro výrobu drobnou, nerušivou pro jednoho nebo více nájemců. Druh skladovaného zboží není zatím specifikován, nicméně se nebude jednat o materiál vykazující nebezpečné vlastnosti. Kapacita skladovacích prostor je dána obestavěným, respektive využitelným prostorem skladových hal. V rámci hal bude možné provozovat výrobu lehkou, nerušivou, která nespadá do jednotlivých kategorií dle přílohy č. 1 zákona.“
94. Nejprve je nezbytné uvést, že výrok prvoinstančního rozhodnutí mění popis záměru, než tak jak je prezentován v oznámení. Nově se objevuje pojem „drobné nerušivé výroby dle platného územního plánu města Plzně“ ačkoli oznamovatel hovoří pouze o „výrobě drobné, nerušivé pro jednoho nebo více nájemců.“ Dále pojem „výroba lehká, nerušivá, která nespadá do jednotlivých kategorií dle přílohy č. 1 zákona“ namísto oznamovatelem uváděného pojmu

„výroba lehká, nerušivá, která nespadá do jednotlivých kategorií EIA.“ Tyto skutečnosti opět navozují snaze prvoinstančního orgánu stanovit jisté limity záměru oznamovatele, které však nemohou být stanovovány v rámci zjišťovacího řízení, nýbrž teprve v rámci posuzování vlivů na životní prostředí.

95. S ohledem na popis záměru, bylo v rámci zjišťovacího řízení nezbytné posoudit každou z deklarovaných variant záměru zvlášť. Tedy zda „areál skladový“ může či nemůže mít významný vliv na životní prostředí, „areál výrobní“ může či nemůže mít významný vliv na životní prostředí a „areál skladově výrobní“ může či nemůže mít významný vliv na životní prostředí.
96. Jak vyplývá z příloh směrnice i zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, jsou v nich zmiňovány zcela konkrétní záměry v členění podle jednotlivých oborů lidské činnosti. Podle přílohy č. 3 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, které stanoví náležitosti oznámení, resp. její části B. bodu I. č. 1, je nezbytné, aby oznámení obsahovalo název záměru a jeho zařazení podle přílohy č. 1. Na základě části B. bodu I. č. 6, dále, aby oznámení obsahovalo stručný popis technického a technologického řešení záměru včetně případných demoličních prací nezbytných pro realizaci záměru; v případě záměrů spadajících do režimu zákona o integrované prevenci včetně porovnání s nejlepšími dostupnými technikami, s nimi spojenými úrovněmi emisí a dalšími parametry.
97. Směrnice i zákon o posuzování vlivů na životní prostředí tak vyžadují, aby záměr byl definován zcela konkrétně, a to až do popisu „technického a technologického řešení záměru“. Tento požadavek je zcela logický, neboť není-li záměr konkrétním způsobem popsán, lze jen stěží dospět k jednoznačnému závěru o tom, že „nemůže mít významný vliv na životní prostředí“.
98. Oznamovatel v oznámení záměr zařadil jako „Nové průmyslové zóny a záměry rozvoje průmyslových oblastí s rozlohou nad 20 ha. Záměry rozvoje měst s rozlohou nad 5 ha. Výstavba skladových komplexů s celkovou výměrou nad 10000 m² zastavěné plochy. Výstavba obchodních komplexů a středisek s celkovou výměrou nad 6000 m² zastavěné plochy. Parkoviště nebo garáže s kapacitou nad 500 parkovacích míst v součtu pro celou stavbu“.
99. Prvoinstanční orgán ve výroku prvoinstančního rozhodnutí záměr zařadil pouze jako „Výstavba skladových komplexů s celkovou zastavěnou plochou od stanoveného limitu, tj. 10.000 m².“ Eventuální „výrobní“ část záměru tak zcela pominul.
100. Soud se ztotožňuje se žalobcem, pokud jde o námitku nevymezení „druhu skladovaného zboží a typu výroby“.
101. Není-li zřejmé, jaký druh zboží má být v realizovaném záměru skladován, resp. jaká výroba zde má být provozována, nelze u takto obecně definovaného záměru „významný vliv na životní prostředí“ zcela vyloučit.
102. Na obecnosti vymezení záměru nemění nic žalovaným uváděné skutečnosti o tom, že „skladovány budou pouze materiály nevykazující nebezpečné vlastnosti“ a „provozovány pouze výrobní činnosti nespádající do jednotlivých kategorií dle přílohy č. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, tedy výrobní činnost, která nevyžaduje zjišťovací řízení, ani posouzení vlivů.“
103. Směrnice ani zákona o posuzování vlivů nevylučuje ze zjišťovacího řízení záměry, u nichž oznamovatel prohlásí, že záměr nebude obsahovat „nic co by mohlo mít významný vliv na

životní prostředí.“

104. Naopak směrnice výslovně považuje i obecně definované záměry za záměry, které jsou způsobilé „mít významný vliv na životní prostředí“. Jak již bylo uvedeno shora, v její příloze II, jsou zmiňovány „záměry rozvoje průmyslových oblastí“ (bod 10 písm. a)), „záměry rozvoje měst, včetně výstavby obchodních center a parkovišť“ (bod 10 písm. b)), „výstavba silnic, přístavů a přístavních zařízení, včetně rybářských přístavů (záměry neuvedené v příloze I)“ (bod 10 písm. e)).
105. Nekonkretizuje-li oznamovatel záměr takovým způsobem, aby na základě „technického a technologického řešení záměru“ bylo možné dospět k jednoznačnému závěru o tom, že „nemůže mít významný vliv na životní prostředí“, je nezbytné, aby limity únosnosti dotčeného území byly stanoveny i za využití „podmínek pro fázi přípravy záměru, realizace (výstavby) záměru, provozu záměru“ v rámci posuzování vlivů na životní prostředí.
106. Nad rámec uvedeného je vhodné upozornit na to, že prvoinstanční orgán na straně 11 prvoinstančního rozhodnutí uvedl, že „kapacita záměru je srovnatelná s jinými záměry již realizovanými na území Plzeňského kraje“ a znovu zopakovat, že ve vyjádření Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 20. 4. 2016, bylo uvedeno: „Předmětem záměru je vybudování průmyslového parku v k.ú. Litice u Plzně. Konkrétně se bude jednat o haly pro montáž a kompletaci vstupních komponent elektronických a drobných strojních zařízení. Hlavní část výrobního provozu bude tvořena montážními linkami, kde budou postupně z dodávaných komponent kompletovány a montovány hotové výrobky.“ Prvoinstančnímu orgánu za této situace nic nebránilo v tom, aby s ohledem na tyto skutečnosti oznamovatele eventuálně vyzval ke konkretizaci záměru.

c)

107. K dalším námitkám žalobce je nezbytné uvést následující.
108. Pokud měl žalovaný za to, že „z oznámení zřetelně vyplývá, že areál je navrhován v blízkosti pozemní komunikace I/27, přičemž z důvodu existence obytné zástavby v lokalitě je k napojení areálu na tuto komunikaci navrhován kruhový objezd na pozemní komunikaci 111/18032a a dvouprúdová komunikace o šíři 8m a délce 410 m. Toto dopravní napojení je uvažováno jako nedílná součást záměru.“, bylo jeho povinností věcně vypořádat odvolací námitky žalobce, například o tom, že v takovém případě „dešťová kanalizace se zabývá pouze areálem parku“, „výstavba napojení haly by probíhala pouhých 90 m od nejbližšího předmětu ochrany“, „protihluková opatření, včetně výkresu se zabývají pouze areálem hal“, či „v rozptylové studii měl být sledovaný bod umístěn u domu na parcele č. 281/1 s č.p. 380, který je tak nejbližším obytným domem k záměru.“ Podle § 68 odst. 3 věta první správního řádu se v odůvodnění správního rozhodnutí krom jiného uvede informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že tak žalovaný nepostupoval, dopustil se porušení procesního ustanovení, které mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť námitkami žalobce byla zpochybňována správnost podkladů, ze kterých správní orgány vycházely.
109. Pokud jde o odvolací námitku ohledně „kumulace vlivů záměru s vlivy kamenolomu Eurovia v Liticích“ žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „dopravní napojení obou záměrů je vedeno z odlišných směrů na nově uvažovaný kruhový objezd mimo obytnou zástavbu. Uvedené ve spojení se vzdáleností a polohou kamenolomu vylučuje kumulaci jeho vlivů s vlivy emitovanými záměrem.“ Podle § 68 odst. 3 věta první správního řádu se v

odůvodnění správního rozhodnutí krom jiného uvedou podklady pro jeho vydání, a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení. Žalovaný pro svůj závěr neoznačil ani nehodnotil žádný podklad, tudíž porušil procesní ustanovení, které mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť pokud by si žalovaný konkrétní podklad obstaral a hodnotil jej, nelze vyloučit, že by dospěl k závěru opačnému.

110. Pokud jde o odvolací námitku „rozporu záměru s územním plánem“, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: *„Rovněž tuto námitku shledává ministerstvo nedůvodnou. Je nutno poukázat na obsah přílohy č. 2 ZoPV, která zakotvuje kritéria hodnocení záměru v rámci zjišťovacího řízení. V rámci těchto kritérií je poměřován možný vliv hodnoceného záměru na životní prostředí a zdraví obyvatel. Soulad záměru s územním plánem do těchto kritérií zahrnut sám o sobě není, přičemž je-li v některých aspektech uvažováno o způsobu využití daného území, děje se tak v kontextu jednotlivých hodnotících kritérií. Ministerstvo na tomto místě pouze doplňuje, že dle jeho názoru záměr územnímu plánu města Plzně neodporuje, což potvrzuje sdělení náměstka primátora města Plzně ze dne 14. 7. 2016. Dle tohoto sdělení bude podstatný dále soulad záměru s požadovanou územní studií, což jsou však otázky, které budou řešeny v rámci dalšího řízení vedeného posléze věcně příslušným správním orgánem, jehož podkladem bude, mimo jiné, rovněž napadené rozhodnutí.“* Podle přílohy č. 2 části II. bodu 1 patří mezi kritéria pro zjišťovací řízení - parametry území, které může být ovlivněno záměrem, musí být zváženy se zvláštním zřetelem na stávající a schválené využívání území a priority jeho trvale udržitelného využívání. Má-li být tedy přihlíženo ke „stávajícímu a schválenému využívání“, je nezbytné posoudit soulad záměru s územně plánovací dokumentací. Pokud se žalovaný opírá o vyjádření Statutárního města Plzně ze dne 14. 7. 2016, nebylo toto již v době vydání správních rozhodnutí platné, neboť nový územní plán nabyl účinnosti 1. 10. 2016. Současně uvedlo, že „výše uvedený záměr je z hlediska územního plánu možný, za podmínky zpracování územní studie“. Ze stavebního zákona vyplývá, že územní studie je nástrojem územního plánování a nikoli územního řízení. Vzhledem k tomu, že původní i nový územní plán pro dotčené území stanovil povinnost zpracovat územní studii, bylo možné kvalifikovaně posoudit „soulad záměru s územně plánovací dokumentací“ teprve po jejím zpracování. Správní orgány obsah nového územního plánu i územní studie účinné od 27. 10. 2016 zcela pominuly.
111. Pokud jde o námitky žalobce ohledně „nedostatků rozptylové studie“, žalobce v odvolání vznesl podrobně formulované námitky proti jejímu obsahu, a to na stranách 7 až 9 odvolání. Mezi nimi byly i námitky „ohledně zahrnutí bezvětrí do modelových výpočtů ve vztahu k metodice SYMOS '97“, „chybného umístění referenčních bodů“ a „nedostatečném komentování prezentovaných výsledků podle metodického pokynu“. Žalovaný se v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 věta první správního řádu těmito námitkami vůbec věcně nevypořádal. Žalovaný se tak dopustil porušení procesního ustanovení, které mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť námitkami žalobce byla zpochybňována správnost podkladu, ze kterého správní orgány vycházely. Ve vztahu k nekritickému přístupu k odborným podkladům pro vydání rozhodnutí, zde „rozptylové studii“ či „vyjádření dotčených orgánů“, lze analogicky odkázat na závěry, které zaujal Krajský soud v Plzni například v rozsudku ze dne 28. 2. 2014, č.j. 57 A 9/2013-66 (dostupný na www.nssoud.cz), kde uvedl: „Podle § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Jedním z možných důkazů ve správním řízení je důkaz znaleckým posudkem. V ustanovení § 56 správního řádu je pak uvedeno, že závisí-li rozhodnutí

na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce. Usnesení se oznamuje pouze znalci. O zamýšleném ustanovení znalce, popřípadě o ustanovení znalce správní orgán vhodným způsobem účastníky vyrozumí. Správní orgán znalci uloží, aby posudek vypracoval písemně a předložil mu jej ve lhůtě, kterou současně určí. Může znalce také vyslechnout. V ustanovení § 56 správního řádu ani nikde jinde není stanoveno, že by byl znalecký posudek pro správní orgán závazný, a proto je nezbytné jej hodnotit jako kterýkoli jiný důkaz podle zásad stanovených ve shora citovaném ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu. Při hodnocení důkazu znaleckým posudkem se správní orgán musí zabývat tím, zda posudek znalce má všechny formální náležitosti, tedy zda závěry uvedené ve vlastním posudku jsou náležitě odůvodněny a zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda znalec vyčerpal úkol v rozsahu, jak mu byl zadán, zda přihlédl ke všem skutečnostem, s nimiž se měl vypořádat, zda jeho závěry jsou podloženy výsledky řízení a nejsou v rozporu s výsledky ostatních provedených důkazů. Správní orgán však nemůže přezkoumávat věcnou správnost odborných závěrů znalce, neboť byl-li již znalecký posudek zadán, lze předpokládat, že zaměstnanci správního orgánu nemají odborné znalosti anebo je nemají v takové míře, aby mohli toto přezkoumání zodpovědně učinit. To však neznamená, že je správní orgán vázán znaleckým posudkem, že jej musí bez dalšího převzít. Pokud má správní orgán pochybnosti o věcné správnosti znaleckého posudku, nemůže jej nahradit vlastním názorem, nýbrž musí znalci uložit, aby podal vysvětlení, posudek doplnil nebo jinak odstranil jeho nedostatky, popřípadě aby vypracoval nový posudek, nebo musí ustanovit jiného znalce, aby věc znovu posoudil a vyjádřil se i ke správnosti již podaného posudku (analogicky viz R 1/1981 (s. 24–25) – NS sp. zn. Cpj 41/79). Znalecký posudek vyhotovený podle § 56 správního řádu, jako podklad napadeného rozhodnutí, je jedním z důkazů, a jako takový může být účastníky řízení relevantním způsobem zpochybněn. Tradičně se tak děje zpochybněním správnosti znaleckého posudku, např. námitkou jeho vnitřní rozpornosti, nedostatků v odůvodnění, když závěr nevyplyvá logicky z předpokladů, rozporu s jiným posudkem o téže otázce, dále vyslovením nejasnosti znaleckého posudku, např. když není jasné, jaký závěr znalec učinil ve vztahu k položeným otázkám, či námitkou neúplnosti znaleckého posudku, např. pokud znalec neodpovídá na všechny položené otázky. Námitky je možné vznášet také proti odbornému zaměření znalce, proti formulaci otázek položených znalci nebo o podjatosti znalce. Právu účastníků správního řízení vznést námitky proti znaleckému posudku odpovídá povinnost správních orgánů se těmito námitkami zabývat a v případě shledání nedůvodnosti těchto námitek tuto nedůvodnost obhájit v odůvodnění svého rozhodnutí. Na základě ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu jsou totiž správní orgány nejen povinny v odůvodnění uvést důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, nýbrž také uvést informace o tom, jak se vypořádaly s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“ Důvodnou je i námitka žalobce ohledně „zprísňení limitů pro PM 2,5“. V oznámení záměru bylo uvedeno, že k zahájení stavby dojde „2016 až 2025“ a k dokončení stavby „2016 až 2025“. Existuje-li národní závazek ke snížení antropogenních emisí částic PM_{2,5} platný od roku 2020 do roku 2029, je nezbytné k němu přihlídnout. Obdobné závěry platí i pro posouzení odvolacích námitek žalobce ohledně „nakládání s dešťovými vodami a vodními zdroji“ či „nedostatečného hodnocení vlivů na veřejné zdraví“. Podle § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Rozhodnutí Ministerstva zdravotního prostředí ze dne 2.5.2018, č.j. MŽP/2018/520/340, a Botanické posouzení mokřadní lokality u Litic ze

dne 29.6.2017 mohlo být pro žalovaného jednou z dalších indicií pro to, že poměry v území nesvědčí pro možnost učinění jednoznačného závěru o tom, že záměr „nemůže mít významný vliv na životní prostředí“.

112. Pokud jde o aktuálnost stanovisek dotčených orgánů státní správy, je nezbytné konstatovat, že žalovaný byl povinen vycházet ze skutkového stavu, který zde byl v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí. Cca. dva roky stará stanoviska o zjištění skutkového stavu ke dni vydání prvoinstančního i napadeného rozhodnutí nesvědčí. Na druhou stranu doba jejich vydání pro jejich nepoužitelnost sama o sobě také ne. Dlužno však zopakovat, že vyjádření Statutárního města Plzně ze dne ze dne 14. 7. 2016 již platné nebylo. Botanické posouzení mokřadní lokality u Litic ze dne 29.6.2017 mohlo posloužit jako podklad k aktualizaci stanovisek.
113. Mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že v řízení mělo být postupováno podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí ve znění po 31. 12. 2017. Tato skutečnost sama o sobě nezákonnost správních rozhodnutí nepůsobuje.

VIII.

Vypořádání námitek osoby zúčastněné na řízení

114. Osoba zúčastněná na řízení se postavila na stranu žalovaného, přičemž její námitky obhajující jednotlivé závěry žalovaného nejsou důvodné ze stejných důvodů, které jsou uvedeny shora. Pokud jde o námitky, ve kterých se osoba zúčastněná snažila doplnit důvody, které chyběly v odůvodnění napadeného rozhodnutí, je nezbytné konstatovat, že skutečnosti chybějící v odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze dodatečně doplňovat vyjádřením žalovaného k žalobě, ani vyjádřením osoby zúčastněné na řízení. Dodatečné doplnění těchto skutečností totiž nic nemění na tom, že se tyto skutečnosti v odůvodnění napadeného rozhodnutí ke dni jeho vydání nenacházely.

IX.

Rozhodnutí soudu

115. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že obdobných vad nezákonností se dopustil již prvoinstanční orgán, rozhodl soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 3 s.ř.s. také o zrušení prvoinstančního rozhodnutí. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

X.

Odůvodnění neprovedení důkazů

116. Soud neprovedl žádný další z účastníků navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

XI.

Náklady řízení

117. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto měl v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že se žalobce tohoto práva při jednání vzdal,

rozhodl soud o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

118. Podle § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení odůvodňovaly, proto rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 2. října 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu